



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De// Beneficiis// Amplissimus,// Et Doctissimus

Garcia, Nicolaus

Coloniae Allobrogvm, 1618

Cap. 5. De adiutoria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98538](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98538)

Vnde Rota reprobat *consilium* Socini 32. quod refert, & sequitur Corraf. d. c. 6. m. 7. versic. *sub gratia ad Beneficia includetur*, vt per Moheda, *dist. dec. 9. de Prob. Sarnen. d. questione 13. de infirmis*, & Simoneta *questio. 41.*

Nam beneficia reseruata generaliter, aut specialiter, seu quocumque modo affecta, non cadebant sub expectatiua, Roman. *consil. 260.* & ibi late Horatius Mandos. *littera A.* plures referens, & *consil. 342. n. 2.* & ibi etiam Mandos. *littera C.* Encas 4. q. effectum 38 & 40.

Et quod dicitur de commendā, idem dicendum est de vnione ad vitam, si vt ea dissoluta Beneficium vacet, vt prius, & duret reseruatio, seu affectio antiqua, Encas d. 5. 7. *principali. q. 21.* Cassad. *dec. 2. de vnionibus & 5. de priuilegiis. n. 16.* & *tertia de iudic. num. 3.* Caputaquen. *dec. 345. p. 3.* Rota *dec. 39. l. 1. p. 3. diuersorum in impressio.* & Puteus *decisio. 49. de priuilegiis. Cota 395. in manuscrip.* & fuit resolutum in causa Bononien. *Parochialis 3. Iulij 1559. coram D. Fabio, vt per Chisanen. dec. 64. in manuscrip.* & Flam. *Par. lib. 2. q. 19. n. 13.* quamuis contrarium teneat Cancellaria, & cum ea Gambarus *lib. 5. Rubr. 1. quest. 1. ex nu. 128.* sed sententia Rotæ magis conformis S. Concilio Trid. & declarationibus Sanctæ Congregationis, ex quibus apparet per vnionem ad vitam non extingui titulum, vt in declaratione adducta, 3. p. n. 2. n. 509. & alijs, de quibus vltima p. c. 2. n. 38. & post hæc tenet Gonzalez *gloss. 5. §. 7. d. n. 140.*

Et sicut commendā, ita etiam vnio facta à Papa de Benef. vacante ad vitam inducit reseruationem, seu affectionem per appositionem manus Papæ, & aut ea dissoluta Ordinarius providere non possit, & si alias non esset reseruatum Beneficium, Crescent. *decisione secunda de Parochi.* & Anast. *Germon de indultis Cardinalium, §. quæ extra, n. 20.* Gonzalez *dist. 5. septimo numero 145. & glossa quinquagesima secunda n. 12.*

Vnio tamen facta ad vitam de Benef. ita collatio, & pleno non inducit reseruationem, seu affectionem, Crescent. & Germon. *ibi licet secus sit in commendā, idem Crescent. dist. decisione quarta de prob.*

Ratio differentię est, quia per impetrationem commendæ censetur renuntiatum titulo & collationi, & fit mutatio de collatione in commendam, Roman. *dist. consil. 350. num. 13.* vnio vero de Benef. obtento nihil aliud est, quam quædam paliata dispensatio, vt cum alio, cui vnitur, possit retineri, Crescent. *dist. dec. 2. de Parochi.* & Puteus *dec. 246. lib. 1. Cassad. d. dec. 3. de iudicijs numero tertio & decisione 33. super regula numero quinto.*

Et de hac materia commendæ qui voluerit plura videre, vltra Pavinum, Sarnen. Rebuff. *dist. tit. de commendā, & de pacificis à num. 47. alias §. 6.* Corraf. Mandos. & Hoiedam supra citatos, videat Rubeum in tract. de commendā, quem tamen ego non inueni, Gambar. d. l. 4. rub. de potestate Legati in commendando Beneficia. Cuchus l. 3. tit. 6. de commendatariis. 4. P. Greg. Tolos. l. 18. *synagmatis, c. 38. & de Benef. c. 10. n. 13.* Zechus de Benef. & pensio. c. 7. & aliqua per Thom. Campegium in d. tract. de commendis Beneficio. & nouissime Gonzalez. d. glo. §. 5. 8.

Solet Ecclesijs, & Beneficijs provideri de coadiutore, & aliquando cum futura successione, n. 1.

Coadiutoria est duplex, quædam temporalis, & renouabilis, altera perpetua, & irrenouabilis, & cum futura successione, n. 2.

De materia Coadiutoria, qui sint videndi, n. 3.

Coadiutoria temporalis, & renouabilis est, cum Ecclesie Rectori, qui senio morbo impeditus est ministrare, datur coadiutor, qui pro eo ministret, numero quarto.

Tunc clericus suo non est priuandus Beneficio, numer. 5. nec obstat caput tua nos. de clerico egrotan. numero sexto.

Ex concilio Trident. Episcopi etiam tanquam sedis Apostolicæ delegati illiteratis, & impeditis Parochialium Rectoribus coadiutores aut Vicarios deputare possunt, appellatione, & exemptione remota, num. 7.

Quæ deputatio ex sententia S. Cong. ad eum spectat, qui potest instituere concursus, n. 8.

Deputatio coadiutoris facta ab ordinario vigore d. decreti non est attentata, etiam si sit executæ post appellationem, vt Rota resoluit, n. 9.

Per illud decretum tollitur appellatio ad effectum suspensionis, sed non deuolutum, n. 10. & poteris interponi ad Metropolitanum non obstante, quod procedat tanquam Sedis Apostolicæ delegatus, nisi quando procederet contra exemptum ex sententia S. Cong. num. 11. & 12.

Coadiutoria perpetua cum futura successione non est iuri conformis, sed stilo inuenta, & in vtraque parte odiosa, & exorbitans à iure, n. 13. cum seq. & videri deestabilem in iure ait P. Greg. n. 16.

Ordinarius non potest dare coadiutorem perpetuum, & irrenouabilem cum futura successione, n. 17. nec Legatus, n. 18.

Papa de iure potest coadiutorem cum futura successione deputare, n. 19. & 20. nec ista coadiutoria respectu Papæ non sunt contra concilium Lateranen. n. 21.

Ista coadiutoria ante Concilium Tridentinum solebant à Papa concedi, num. 22. tamen à Concilio Trid. sunt sublata n. 23. Sed à tempore Sixti V. concessa fuerunt, absque derogatione Concil. n. 24.

Istud difficultatem patitur, nam in concessionibus & gratiis, contra constitutiones Conciliares requiritur spiritualis derogatio, & mentio Concilij iuxta sententiam Archidiaconi, à qua non est recedendum, quia est praxi, & stilo curiæ approbata, licet contra teneat Innoc. cuius opinio in puncto iuris est valde probabilis, n. 25. cum seqq.

Respondetur Concilio Trid. non derogari propter decretum vlt. eius n. 30. cum seq. vbi ponitur resolutio Rotæ, & Motus proprius Pij V. & declaratio S. Cong. licet aliqui contra teneant, n. 26.

In concessionibus contra constitutiones aliorum Conciliorum non est necessaria derogatio in speciem, & indiuiduo constitutionis, sed sufficit dicere non obstante tali Concilio, seu constitutione talis Concilij, vt solet dici, num. 27.

Etiam generalis derogatio constitutionum Conciliarium sufficit, saltem quando procedis expressa derogatio à

licius Concilij, n. 38. & 39. ubi ponitur resolutio Rotæ, imo, etsi non precedat talis expressa derogatio alicuius Concilij, n. 40. 41. 42. 43.

Tex. in c. nonnulli de rescrip. ibi, vel expressam, procedit ex speciali prouisione illius tex. n. 44.

Derogatur etiam Concilio generali per clausulã generalem non obstantib. constitutionibus, quando concessio est Motu proprio, & apparet de certa scientia Papæ, nu. 45.

Inferior, cui Papa concessit facultatem dispensandi super aliquo prohibito à Concilio, non teneatur illi Concilio derogare in dispensatione, n. 46.

Quando Papa disponit aliquid contra Conciliũ per viam legis, non requiritur vlla derogatio contra aliquos à nu. 47.

Non placet sententia aliquorum, quod non valeat consuetudo contra legem Concilij, numero quinquagesimo. nam est lex Conciliaris censetur habere clausulam derogatorem ad dispositiones contrarias, id non procedit respectu dispositionũ per viam legis, seu iuris. nu. 51.

Quando dicatur constitutio Conciliaris remissiuæ, numero 52.

Formula coadiutoriarum hodiernarum, n. 53.

An talis coadiutor teneatur principalis volente pro eo deferre, alias teneatur ei ad damnum & interesset numero 55. & 56. resoluuntur affirmatiue contra Nauar. & in aliquibus coadiutoris id solet exprimi, numero 57.

An talis coadiutor possit principali absente, seu agrotante, pro eo deferre absque consensu, aut eo nolente? numer. 58. cum sequentibus resoluuntur negatiue contra Nauar.

An habens coadiutorem sit habendus pro presenti ratione infirmitatis, & aliorum legitimorum impedimentorum? numero 61. cum seq. resoluuntur affirmatiue, & posse etiam gaudere mensibus recreationis.

An coadiutori sit assignanda eadem sedes principalis, & cum eadem antiquitate? n. 65. cum seqq. resoluuntur coadiutori Dignitatis habentis certam sedem eandem assignandam, coadiutori vero Canonici ultimam post omnes Canonicos proprios etiam postea ingressos, & consequenter secuta morte coadiuti ei dandam ultimam sedem, tanquam nouo Canonico, licet Rota aliter teneat.

An coadiutor in ingressu debeat fabrica soluere quod est consuetum solui per novos Canonicos? n. 78. resoluuntur quod non, sed secuta morte coadiuti.

An coadiutor possit gaudere mensib. datis causa recreationis? n. 79. resoluuntur affirmatiue.

An coadiutor agrotans, vel alias legitime impeditus haberi debeat pro presenti? n. 80. resoluuntur affirmatiue, quando erat actu seruans tempore supervenientis infirmitatis.

An principali excommunicato possit coadiutor inferuire, & lucrari? n. 83. resoluuntur posse inferuire & lucrari sibi assignatum, non tamen posse lucrari pro coadiuto. n. 84. & seq.

An coadiutor habeat vocem actiuam & passiuam? n. 87. & seq. resoluuntur affirmatiue, etiam solum facta mentione in coadiutoria de voce actiua.

An Canonicus habens coadiutorem possit se innuere beneficio inbilationis? n. 89. resoluuntur non priuari inbilatione iam quesita, non tamen eam perficere per seruitium coadiutoris, nec ei suffragari.

Quomodo intelligatur indultum coadiutori concessum, quod gaudeat reg. de trienniali, ut coadiutus, n. 90.

An in Ecclesia, ubi sunt adiuncti, coadiutor sit puniendus cum illis numero nonagesimo primo cum seq. resoluuntur, quod, si tempore, quo contra ipsum proceditur, est in seruitio Ecclesiæ, debet procedi cum adiunctis, secus alias.

An coadiutor, qui non est in sacris, sed solum in minoribus gaudeat privilegio fori stante Concilio? n. 97. & seq. resoluuntur, quod, si ut talis inferuit Ecclesiæ cum clericali habitu, & tonsura, eo gaudebit, alias non.

An coadiutor ratione coadiutoria teneatur deferre habitum clericalem, & tonsuram, licet non inferuiat? nu. nonagesimo nono cum sequentibus. resoluuntur tene-ri.

An coadiutor teneatur recitare, & an possit sacris ordinari ad titulum coadiutoria remissiuæ? n. 102.

An coadiutor seruans pro coadiuto debeat exire de Capitulo, in quo tractatur de negotio ipsius coadiuti? num. 103. cum seqq. resoluuntur negatiue, & è conuerso coadiutum posse interesse Capitulo ubi agitur de negotio coadiutoris, nisi agatur de respectu ad ipsam coadiutoriam, quæ spectet etiam ad ipsum coadiutum.

An coadiutus & coadiutor ambo possint esse in Ecclesiâ, vel in seruitio Ecclesiæ? num. 107. cum seq. resoluuntur non posse tanquam Canonicos, posse vero vnum esse tanquam Canonicum, & alterum tanquam priuatum, & vnum in Ecclesiâ in seruitio eius, & alterum extra in negotiis Ecclesiæ.

In Ecclesiâ, in quibus obtinens Dignitatem non præsidet in choro, nec habet sedem, & vocem in Cap. si tantum obtinet Canonicatum simul præsidet in choro, & in Cap. An Canonicus coadiutor Dignitatis, & ut talis seruans habeat huiusmodi præminentiam? n. 110. cum seq. resoluuntur affirmatiue.

In Ecclesiâ, in quibus, Canonici lucrantur vestuarium residendo pluribus diebus, quam Canonici obtinentes Dignitatem, an Canonicus coadiutor Dignitatis lucretur vestuarium sui Canonicatus residendo minori tempore? numer. 114. cum seqq. resoluuntur affirmatiue.

E conuerso, si aliquis obtinens Dignitatem in proprietate esset coadiutor Canonici, non lucraretur vestuarium Canonicatus residendo minori tempore, quia non lucratur sibi, sed coadiuto, n. 117.

An Canonicus habens coadiutorem perpetuum cum futura successione possit optare nouam Prabendam? n. 118. resoluuntur indistincte posse contra Gonzalez, & etiam ubi mutatur titulus.

An coadiutoria inducat incompatibilitatem? n. 122. resoluuntur negatiue ad effectum ut per eam vacet Beneficiũ prius obtentum, licet secus ad effectum retentionis, & ut ipsa expiret per affectuionem Beneficii incompatibilis.

An coadiutor possit cedere coadiutoria, etiam inuito coadiuto? n. 124. resoluuntur posse auctoritate Papæ, & coadiuto consentiente auctoritate Ordinari. & futura successio absque consensu viriusque.

An confessio coadiutoris noceat coadiuto, vel è contra? n. 126. resoluuntur non nocere.

An sententia lata contra vnu coadiutorem noceant 2. & an lata contra coadiutu noceant coadiutori? n. 127. resoluuntur latas contra coadiutum non nocere coadiutori in scio, & non citato, saltem per proclama, & latas contra vnum coadiutorem non nocere secundo, nisi sint super statu coadiutoris.

An, si tempore date coadiutoria coadiutus esset mortuus successio locum habeat? n. 130. resoluuntur negatiue contra Gonzalez. Quamuis secus ubi tunc innabit, licet

decederet antequam coadiutoria sortiretur effectum, & ubi tempore data Beneficium de iure vacat, & corripuit etiam futura successio, si gratia coadiutoria est surreptitia, n. 133.

Decisiones & resolutiones Rota circa predicta ponuntur a n. 134. usque ad 139.

Solet etiam Ecclesiis, & Beneficiis provideri de coadiutore, & aliquando tamen cum futura successione; est enim duplex coadiutoria, tamen quædam temporalis, & reuocabilis, altera perpetua, irrevocabilisque, & cum futura successione, Mandos signaturæ gratiæ, tit. de coadiutoris, & posthac González ad reg. de mensib. glo. 5. §. 9.

De qua materia videndi sunt Io. And. tamen in c. fin. de clerico egrotante, ubi ponit 11. quæstiones principales Butr. & Card. Imola, & Abbas ibidem, Domi. Francus, & alij in c. 1. de clerico egrotante in 6. Oldrad. consil. 44. Bertachin. de Episcopo, l. p. l. 1. §. 3. & 2. p. 4. l. 9. §. 13. Corsetus in repetit. c. grandi, de supplenda negligentia Prelator. l. 6. Lamber de iure Parro. l. p. 2. l. 9. §. 6. art. 20. Rebuff. de nominatio. quest. 8. numer. 44. & 45. alias n. 26. Gambarus de officio legati, lib. 5. Rubr. de coadiutoribus, Mandos. dist. tit. de coadiutoris, Campegus in tract. de coadiutore Episcoporum, Cosmas Philarchus de officio sacerdotis, 2. p. l. 4. cap. vigesimoquarto. Flaminus Parisius de resignatione Benefic. libro septimo quæstione vigesima, & Quintanaduennas Ecclesiasticon, libro secundo ex numero trigésimo ad 38. ubi de origine, &c.

Coadiutoria temporalis, tamen & reuocabilis est, cum Ecclesiæ, seu Beneficij Rectori, qui senio, morbo, nec perpetuo, & incurabili, factus est inutilis, & impeditur ministrare, suumque officium exercere adhibetur coadiutor, qui pro eo ministret, & officium exerceat, dando ei stipendium ex redditibus Beneficij.

Nec enim tunc clericus suo tamen priuandus est Beneficio, ut Baldus in l. post susceptum, ff. de excusatio. tutorum, & alij male voluerunt, sed solum ei dandus est coadiutor, ut probat textus, & probat textus in capite de Rectoribus capite ex parte, & capite fin. de clerico egrotante, capite primo eodem titulo in sexto capite petiti §. 7. quæstione prima & capite primo de supplenda negligentia Prelatorum in sexto & Concilio Tridentinum, sess. 25. de reform. cap. 7. vers. quod si docent, Bonifacius in clem. cupientes de penis, num. 46. Staphil. de literis gratiæ, tit. de modis provisionis, numer. 22. Rebuff. in praxi tit. de reprobato Beneficior. viuentium impetratione, n. 59. Corra. de Benefic. l. p. cap. 7. numer. 5. & 3. cap. 6. numer. 7. & 8. Lancel. in institutio. Canonici, l. 1. tit. de coadiutore. §. 1. & ultimo in textu, & in glossa, Nauarrus consil. 1. de clerico egrotante, P. Gregorius de Benef. cap. 7. num. 13. & Suarez §. tom. de censuris, disputat. 51. sectio. 2. ad si. González supra numer. 31. Nec obstat textus in tamen c. tua nos, de clerico egrotante, ibi, ab administrationis officio debet remoueri, quia intelligendus est debere remoueri, quoad exercitium solum iuxta primum intellectum Hugutij, & Laurentij, quem ponit ibi gl. verb. administrationis, quem Ioann. And. & communiter alij sequuntur, ut per Abbatem ibi n. 4. Lancel. Nau. & Suarez sup.

Hodie in S. Concilio Tridentino sess. 21. de reform. c. 9. decretum est, tamen quod illiteratis, & imperitis Parochialium Rectoribus, si alias honestæ vitæ sint, Episcopi etiam tanquam Sedis Apostolicæ Delegati coadiutores, aut Vicarios pro tempore deputare, partemque fructuum eisdem pro sufficienti victu assignare, vel aliter providere possint, quacumque appellatione, & exemptione remota.

Quam deputationem S. Congregatio Concilij declarauit tamen ad eum spectare, qui potest instituere cōcursum, nec ideo Parochum, cui datus est coadiutor, posse abesse à residentia, & argui dicto decreto Episcopos, qui ex causa infirmitatis constituunt in Parochialibus Vicarios perpetuos, data etiam Rectori facultate de non residendo, ut in declarationibus supra d. c. 6.

Et ex dict. decreto Rota in vna Dertusen. tamen Archipresbyteratus 16. Nouembr. 1594. coram Dom. Penna resoluit, Deputationem coadiutoris factam ab Ordinario vigore istius decreti non esse attentatam, etiamsi sit executæ post appellationem interpositam à sententia eius, qui iudicialiter processit.

Per quod tamen decretum tamen tollitur appellatio ad effectum suspensiuum, sed non deuolutiuum, ut S. Congregatio declarauit, eaque appellatio poterit interponi ad Metropolitanum, tamen non obstante, quod procedat tanquam Apostolicæ sedis Delegatus, nisi quando procederet contra exemptum, ut Delegatus, quia tunc esset ad Sedem Apostolicam interponenda.

Sacra enim Congregatio Concilij declarauit tamen non posse Episcopum prætextu, quod sit Apostolicæ Sedis delegatus, declinare iurisdictiones Metropolitanæ in casibus illis, in quibus ante Concilium Tridentinum, tanquam Ordinarius poterat uti eodem iure, eademque potestate, ut in proposito quando vero ex Concilio procedit, uti Sedis Apostolicæ Delegatus in causis, quæ sub eius iurisdictione ordinaria non comprehenduntur, non posse ab eo, nisi ad Sedem Apostolicam prouocari, neque ex hoc inferioribus iudicibus vllum fieri præiudicium, ut habetur inter declarationes ad c. 4. decisione 14. & c. 4. sess. 21. & c. 10. sess. 24. de reform. & fuit etiam responsum Capitulo Gadicens. de quo Cened. Collec. 157. ad Decretal.

Coadiutoria autem perpetua cum futura tamen successione non est iuri conformis, sed potius à stilo inuenta in gratiam, & fauorem specialem, Cassad. dec. 2. de restitut. spoliarior. nu. 2. Mand. d. tit. de coadiutoris. vers. altera cum futura successione, & in reg. 11. §. 5. n. 4. Nau. consil. 2. nu. 2. de clerico egrotante. & González sup. nu. 46.

Et, ut inquit Mohed. dec. 10. de priuilegiis. tamen alias 36. ad si. huiusmodi coadiutoria hodiernæ in vtraque parte sunt odiosa, & exorbitantes à iure, cum secundum ius ei debeat dari, qui vere indiget coadiutore ad tempus impedimenti, & datur sibi congrua sustentatio, quorum nihil fit in hodiernis Apostolicis coadiutoris, & in 2. p. cum sint de futuro ad c. 1. & 2. de cōcess. Præbendæ & c. ne captanda, cum aliis eodem tit. l. 6. & Puteus dec. 226. nu. 13. l. 3. ait quod coadiutoria datur propter necessitatem Ecclesiæ, cui coadiutus, non potest inferuire, & in recompensam suorum laborum coadiutori datur portio fructuum, & P. Greg. de Benef. c. 30. n. 2. ait has coadiutorias tamen cum successu post mortem eius, cui datur coadiutor videri detestabiles in iure, sicque his verbis explicare Alex. III. in c. accepimus §. de paci. qui tamen textus non videtur mihi in coadiutoris loqui.

Vnde Ordinarius non potest dare coadiutorem tamen perpetuum & irrevocabilem, cum futura successione, Lamber. d. §. 6. art. 20. Nauarrus d. consilio primo de clerico egrotante, Flaminus Parisius, de resignatione libr. sexto, quæst. 5. num. 15. & Zechus de Benef. & Pensio.

17 *Penfo. Ecclesia, capit. 7. num. 8. qui dicunt t solum Papam posse concedere coadiutoriam cum futura successione.*

Vnde etiam Legatus non potest tales coadiutorias dare, vt inquit Gambarus *supra* nu. 13. dicens, quod de coadiutoribus, qui hodie datur à Papa cum successione ad petitionem impediti, nihil ad legatum &c. Quamuis Lamber. *supra* n. 5. dubitet, an legatus possit dare talem coadiutorem, & cum Gambaro tenet post hæc Gonzalez *supra* num. nonagesimo primo.

19 puteus tamen t decif. 216. nu. 17. ait Papam de iure posse coadiutorem, cum futura successione deputare, c. s. ait. g. ecce, & c. cum autem. 7. q. 1. sed melius facit c. petiisti. ead. n. causa, & q. Mandof. t d. q. 5. nu. 5. qui ait quod qui vellet tenere coadiutorem, cum futura successione habere cum iure Canonico conformitatem adducere posset illum textum posse Bertach. de Episcopis, q. 3. l. 1. & idem videtur velle Lamb. *supra* nu. 4. vbi ait quod solus Papa potest dare coadiutores, cum futura successione, ex d. c. petiisti, & ex c. 2. de Prab. in 6. & ibi glos. verb. vacaturis, vbi probatur, quod Romanus Pontifex non solum Beneficiis, cum vacant, potest de iure conferre, verum ius in ipsis tribuere vacaturis, ex quo textu apparet istas coadiutorias t respectu Papæ non esse contra Concilium Lateranen. de quo in d. c. 2. de concess. Prab. & sic in earum concessione non esse necessariam illius derogationem.

21 Quæ quidem coadiutoria, cum futura successione ante Concilium Tridentinum solebant à Summo Pontifice concedi, & earum formulam ponit Mand. d. reg. 11. q. 6.

23 Tamen in d. Concilio t Tridentino, sess. 25. de reformatione. cap. 7. vers. in coadiutoris, decretum est, vt nemi in quibuscumque Beneficiis permittantur, & ita obseruatum est tempore Pii V. & Greg. XIII. t vsque ad tempus Sixti V. à quo non obstante d. Concilio concessa fuerunt, & tempore Clementis VIII. concedebantur in Dignitatibus, Canonatibus, & Portionibus, & aliqz, licet tunc, in Parochialibus, absque derogatione dicti Concil. Tridentini.

25 Quod difficultatem patitur, t nam in concessionibus, & gratiis contra constitutiones Conciliares requiritur ad earum validitatem specialis derogatio, & mentio Concilij, cui concessio, seu gratia aduersatur ex c. nonnulli. ibi, vel expressa, & c. de rescript. ca. eam te. de arat. & qualitat. melius, c. ex parte, de capellis Monachor. Archidi. in c. 1. de constitutionib. in 6. & cum eo Bald. in l. humanum, C. de leg. n. 1. nor. 3. Milis in repertorio, verb. gratia facta contra generale Concilium, lason in l. fin. C. si contra ius, vel utilitatem publicam, n. 4. Fel. in d. cap. nonnulli, nu. 2. & 3. vbi dicit quod non est de facili recedendum ab Archidiacono, quem videtur sequi totus mundus. Decius in rub. de consuet. 2. lect. ad finem, & in c. prudentiam, n. 18. de offic. delegat. & in c. 1. lect. 1. nu. 8. de indic. & in c. at si clerici, §. de adulteris à n. 39. eod. tit. Ripa in d. c. 1. de iudic. n. 8. Vitalis tract. clausularum, vers. clausula generalis, non obstantibus quibuscumque priuilegiis. n. numero secundo. Probus ad Monachum in capite fin. de consuetudine in sexto numer. decimono, Selua de Beneficiis tertia parte questione 11. num. 31. & 4. par. questio. num. 7. 4. Rebus. consil. 134. Gomez. in d. capit. primo. de constitutionib. in 6. à nu. 178. Syluester Aldobran. Pater Clementis VIII. consil. primo. numer. 137. Mandof. reg. 19. Cancellaria. quest. 37. num. 12. & de

signatura gratia, titul. de prouision. vers. Beneficiaria-
loris, & titul. de derogationib. a iur. vers. Concl. is ge-
neralibus, & tit. de Pensionibus, vers. super Episcopa-
tus, Padilla in l. si. C. de diuers. rescriptis, n. 17. Io. Gutier.
in repetit. legis, nemo potest, ff. de legatis l. n. 173. Cuchus
instituit. maiorum, li. 1. tit. 2. a num. 3. Sarmiento lib. 3.
seleclarum, ca. 14. num. 3. Menochius consil. 294. à nu.
11. lib. 3. Anast. Germon. de sacrorum immunitate, lib.
tertio, ca. undecimo. num. 52. & de indultis Cardina-
lium. §. per quæ sublati à numer. 57. vbi numer. 74.
aduertit in Cancellaria Apostolica suppleri deroga-
tione in Concilij, si omilla sit in supplicatione, dum-
modo pars Concilij, quæ obstat gratiæ sit registrata
in corpore iuris, & Flam. Paris. de resigna. lib. 6. qua-
stion. secundo. à numer. 36. Zerola in praxi Episcopali.
1. par. verbo penfo, & 2. par. verbo absolutio. §. 8. Enri-
quez in summa lib. 7. cap. 2. §. 3. Cassad. decif. secunda
de Prabend. Caputaq. decif. 176. & 268. par. 1. & Ro-
ta decif. 121. 123. & 358. num. 6. par. prima diuersorum
& in Burgen. decimarum de Escalante §. Iunii 1591.
coram D. Orano *supra* relata 1. parte capit. 2. nu. 44.
& in vna Valentina decimarum 9. Iunii 1597. coram
D. Pamphilio in qua fuit dictum, t in priuilegio re-
quiri, quod sit in specie derogatum capitulo, nuper. de
decimis, um sit dispositio conciliaris, quæ censetur ha-
bere clausulam derogatoriam ad sequentes dispositiones
dict. c. ex parte, & tenuit Rota in causa Vlisbonen. de-
cimariis de Bellen. de anno 1572. coram D. Robustorio,
quæ est d. decif. 122. diuersorum, & in alia Oriolen. de-
cimarum. de anno 1586. coram Domino Orano, & sapius
in aliis causis, &c.

27 Quamuis Innocentius in d. c. ex t parte de Capel-
lis Monachorum, tenet contrarium, scilicet non esse
magis faciendam mentionem Concilij, quam alte-
rius iuris, cuius opinionem Felinus d. num. 3. ait for-
te esse veriore per textum ibi. in d. cap. nonnulli, in
quo id specialiter statuitur, & quia opinio Archidia-
coni iure non probatur, & veram existimat, Gamba-
rus de officio Legati, lib. 19. num. 398. & in effectu Flo-
res quest. decima, nu. 50. t & Cenedus in Collectanea
123. ad dictum capit. nonnulli, numer. tertio. ait se ad-
hærere illi sententiæ, quod, etiam si sit contraria
lex Concilij, valet rescriptum, cum clausula dero-
gatoria generali, & q non sit necessaria specialis de-
rogatio, & ad dict. capit. nonnulli, respondet, vt su-
pra, illius decisionem procedere, non quia est lex
Concilij, sed quia specialiter fuit capturn, quod in
illo casu sit necessaria specialis derogatio, vt innuit
littera textus, & ad d. c. ex par. quod rescriptum, de
quo ibi, nullam faciebat mentionem Concilij con-
trarii, neque in specie, neque in genere, ita quod nō
habebat clausulam derogatoriam, nec specialem, ne-
que generalem Concilij, & constitutionem Pontifi-
ciam à Conciliari nihil differre, tenet Alciaz. para-
dox. lib. 6. cap. 10.

29 Sed licet in puncto iuris t opinio Innocentii sit
valde probabilis, iuxta dicta, non est recedendum
à sententia Archidiaconi, quæ est praxi & stilo Cu-
riæ approbata.

30 Nihilominus tamen prædictæ difficultati t re-
spondetur, Concilio Tridentino non derogari pro-
pter decretum vltimum eiusdem Concilij, sess. 25. de
reformatione, in quo declaratur, omnia in dict. sacro
Concilio statuta de morum reformatione & Eccle-
siastica disciplina, ita decreta fuisse, vt in his salua se-
per autoritas Sedis Apostolicæ, & sit, & esse intelli-
gatur, & sic papa potius videtur vti facultate sibi tri-
buita, quam aliquid facere contra Concilium. Anast.

sufficere, ait, quod dicatur non obstantibus constitutionibus editis in Conciliis generalibus, & non obstante dictum Archiepiscopi in d. c. 1. & Conar. loco citato, & lib. 4. variat. c. 16. n. 6. cum Iacobatio de Conciliis lib. 5. art. 18. docet satis esse dicere, non obstante quacumque seu aliqua lege etiam in Concilio generali statuta, quod mihi placet.

41 Et sequuntur Vivaldus in suo Candelabro t. aureo, in de absolutioe, 13. & in Appendice c. 12. n. 22. Molina de insti. tom. 1. tractat. 2. disp. 173. & Tho. Sanchez de matrimoniis lib. 3. disp. 26. n. 7. qui dicunt de Conciliis antiquis, sufficere dicere, non obstante cuiuscumque Concilij determinatione quamvis ad derogationem legis Concilij recentis, ut est Tridentinum dicant oportere, ut specialiter exprimat se derogare tali decreto Concilij, & ita praxim habere, in quo tamen falluntur, ut patet ex dictis.

42 Sequitur etiam Rutilius Benconius Episcopus t. Lauretani in speculo Episcoporum de fuga lib. 1. disp. 1. 96. qui ait ad derogationem Concilij generalis sufficere verba, non obstante decreto cuiusvis Concilij, nec esse opus, si Concilium sit recens, ut specificetur contra Candelabrum supra.

43 Idem etiam videntur tenere Didacus Alaba t. de Conciliis, par. 1. cap. 2. n. 3. & Cordua lib. 4. question. circa finem, qui tenent ad derogationem Concilij sufficere saltem genericam mentionem Conciliaris constitutionis.

44 Neque obstat tex. t. in d. c. nonnulli, ibi, vel expressam, nam, ut diximus ex Felin. & Cenedo supra num. 27. & 28. illud procedit ex speciali prouisione illius tex.

45 Derogatur etiam Concilio generali per t. clausulam generalem, non obstantibus ordinationibus, & constitutionibus. Apostolicis, quando cōcessio est Motu proprio, & ex narratis apparet de certa scientia Papæ, Puteus decif. 494. lib. 2. Mandos. de signatura gratie, tit. de prouision. versic. derogatio dicti Concilij, & versic. quero Papa. Facit quod tradit Sarmiento dict. lib. 3. selectarum, cap. 14. num. undecimo, regula prima, quæ est notanda simul cum aliis regulis, quæ ibi tradit vsque ad n. 14.

46 Sed, in inferior, cui Papa t. concessit facultatem dispensandi super aliquo prohibito ab aliquo Concilio, non obstante tali decreto, seu Concilio, teneatur dispensando illi decreto, seu Concilio derogare videtur de Gambarum, de offic. Legati, lib. quinto, rubrica, an Legatus possit vniplura Beneficia conferre, a numero 184. qui loquendo in legato, ait, quod de necessitate non tenetur, & reddit rationem, quia legatus ex se non potest derogare Legibus, & Canonibus, capit. quod super his, de maior. & obedi. ideo dispensationem non validat ex derogatione, sed ex autoritate superioris, unde in vim facultatis dispensabit, & ita in simili materia Comitis Palatini habentis facultatem legitimandi, sit, loqui Præpositum post Paul. de Castro in capitulo post venerabilem, colum. quadragesima secunda versic. quero, supra dixi, qui filij sint legitimi.

47 Quando autem Papa disponderet aliquid t. contra Concilia non per viam reſcripti, sed legis, seu constitutionis, non requiritur, ut existimo, vlla derogatio etiam generalis, ex cap. 1. de constitution. in 6. quod generaliter, & indistincte loquitur, & tenet ibi clare glos. verb. nescatur, quam sequitur Anchoran. & hoc ait verius Felin. licet sub verbo, forte, in d. c. nonnulli n. 5.

48 Et facit quod tradit Sarmiento d. cap. 14. n. 8. & 9.

& quod tradit Sarmen. in proemio regularum Cancellarie, quasi, 5. ad finem, & Mandos. regul. 32. quasi, 4. n. 9. Syluester in summa, verb. lex questione 26. versiculo tertio lib. 5. institutionum moralium caput. 6. qu. 3.

Quamuis contra teneant Iason in d. l. si. t. c. si contra ius, vel iustitiam publicam. num. 4. Nauar. in Manuali L. c. no cap. 27. num. 265. in vltimis editionibus, Grati. in reg. 291. num. 4. & Anastasius Germonius, de indultis Cardinalium, dictio 5. per que subleis. ex nu. 57. ad 72. & Cuchus dicto lib. primo, titulo secundo numero 3. & quarto.

Nec mihi placet t. quod docet Rochus de Curte, in cap. fin. de consuetud. sect. 7. num. 8. & 25. & Ias. d. num. 4. & Duennas reg. 144. num. 4. scilicet, quod non valeat consuetudo contra legem in Concilio generali editam, quod censetur habere clausulam derogatoriam ad sequentes dispositiones contrarias, quia nimium restringit decif. d. c. si. de consuetud. Et esto lex Conciliaris censetur habere clausulam derogatoriam ad dispositiones cōtrarias, ut etiam dicit Gom. in d. c. 1. de constit. in 6. n. 178. Rota d. decif. 122. Et in d. Valentina decimarum, & alij, id nō procedit respectu contrariarum dispositionum per viam legis, seu iuris, sed ad futura reſcripta, ut dicit Ripa ind. c. de indic. n. 8.

Et quando dicatur constitutio Conciliaris, t. vide Alauam de Conciliis, l. p. c. 10. ad fi. & d. decif. 123. l. p. diuers. & Thom. Sanch. de matr. libro octauo disp. 5. a numero 6.

Ceterum, quia circa dictas coadiutorias, t. quæ hodie conceduntur per Papam, cum futura successione, fere nihil, aut parum est scriptum, operæ pretium erit aliqua dubia, quæ circa eas sese offerunt, explicare, de quib. post hæc visus aliqua tractat Gonzalez ad reg. mensium glos. 5. 9. Et in primis præsupponitur t. per huiusmodi coadiutorias constitui quem & deputari alteri in coadiutorem perpetuum, & irrevocabile in regimine, & administratione Canonatus, & Præbendæ, seu dignitatis (quos ille obtinet) in spiritualibus, & temporalibus, cum plena, libera, & omnimoda facultate, autoritate, & potestate omnia & singula, quæ ad huiusmodi coadiutoris officiū de iure, vel consuetudine, aut alias quomodolibet spectant, & pertinent, faciendi, gerendi, exercendi, & procurandi, ita, quod durante coadiutoris officio huiusmodi, talis coadiutor, coadiuto absente, vice, & loco illius idem Ecclesiæ, uti Canonicus, seu dignitatis deferuere, stallumque in choro, & locum, ac vocem in Capitulo, processionibus & aliis actibus eiusdem Ecclesiæ habere, nec non omnes & singulas prærogativas, præeminencias, & honores, quos principalis ratione canon. & Præbendæ, seu dignitatis habet, & si præsens adesset, haberet, atq; omnia & singula, fructus, redditus, proventus, iura, obuentio, distribut. quotidianas, & alia emolumenta quæcumque etiam anniuersaria manualia & alias quomodolibet nuncupata in quibusvis reb. consistentia, quæ per ipsum principalem, si personaliter diuiniis officiis, tam diurnis, quam nocturnis in eadem Ecclesia interesset, lucrificari, & percipi possent in omnibus, & per omnia absque vlla prorsus differentia pro eo lucrari, & percipere libere, & licite valeat. Solet tamen apponi clausula, quod non possit neque debeat coadiutor, nisi de ipsius principalis consensu, & voluntate in d. regimine, & administratione, quouis modo intromittere, aut immiscere, ne que prætextu coadiutoria quouis tit. seu causa quicquam petere, seu exigere possit.

55 Modo dubitatur primo, an coadiutor sic constitutus teneatur principali volente pro eo servire, & alias teneatur ei ad damnum, & interesse subsequi? & Nauar. *consil. 2. de clerico agrotante. n. 3. & 4.* tenet non teneri, quia Papa non obligat eum ad prædicta munera subeunda, sed facit ei facultatem subeundi, & gerendi de consensu coadiuti, non enim iubet ei ut ea subeat, sed quod valeat ea subire volente coadiuto, & quia, cum non viuat de altari, quia nihil ei pro seruitio datur, non tenetur ei servire, refert Gonzal. *d. glo. 5. §. 9. n. 122.*

56 Sed contrarium verius videtur, nam e, quod talis coadiutor principali volente teneatur pro eo deferuire, & alias teneatur ei ad damnum, & interesse, nam quamvis in coadiutoria non dicatur, quod teneatur deferuire, tamen, eo ipso, quod illam acceptat ex natura officij, ad id tenetur, nec refert, & quod nihil detur ei pro seruitio ratione coadiutoria, sibi enim imputet, qui illam accepit, facit *reg. scienti, & consensu. l. 6.* maxime, quia compensatur, cum futura successione. In aliquibus tamen coadiutorijs ad maiorem abundantiam, & cautelam solet exprimi, quod coadiutor requisitus teneatur deferuire, & alias teneatur solvere principali quicquid propter ea amiserit, seu lucrari deserit. Et ita post hæc Gonzal. *d. n. 122.* dicit aduertendum esse, quod in modernis coadiutorijs non solum apponitur verbum, *posset*, sed etiam addit verbum, *teneatur*, & sic inferuire & interesse tenetur, & alias teneretur ad refarciendum omne damnum, & interesse, ut expresse in ipsius coadiutoria litteris continetur, subdit tamē Gonzal. quod ista residentia non erit præcisa, sed causativa quoad obligationem solvendi fructus proprietario ob non residentiam perditos. At ego existimo esse præcisam, & ad eam posse compelli, quia ipse se obligavit, seu consensit tali obligationi, & vide dicta *infra numer. 122. & seq.*

58 2. dubitatur, t an coadiutor sic constitutus princip. absente, seu agrotante, pro eo deferuire, & sedere in choro possit, & dare vocem in Capit. absque consensu, aut eo nolente? & Nauar. *d. consil. 2. n. 5.* tenet posse; & ita colligi ex prædicta concessione, non tamen posse in regimine & administratione, & fructuum perceptione se intromittere, nisi eo volente, & de consensu eius, ut ex Bulla expresse patet. Sed t certe per illa verba non solum prohibetur ei perceptio fructuum, seu administratio temporalium, sed etiam dictum seruitium, & assistentia in choro, & Cap. & aliis actibus Canonicalibus, nisi de consensu principalis, id enim est regimen & administratio Canonice, seu Dignitatis.

60 Et ita prædicta sententia Nauar. in præsentia dubio vera non videtur, & potius tenendum est d. coadiutorem, etiam principali absente, seu agrotante, non posse pro eo deferuire, nisi de eius consensu, & voluntate.

61 Tertio dubitatur, t an habens coadiutorem sit habendus pro præsentis ratione infirmitatis, & aliorum legitimorum impedimentorum, & possit lucrari, non interessendo diuinis, sicut si non haberet coadiutorem, etiam si coadiutor non inter sit seu resideat? & videbatur respondendum negative, t nam, cum huiusmodi coadiutores soleant dari, quia propter ætatem ingrauescentem seu infirmitates principalis commode deferuire, & onera perferre non potest, seu non sperat, ut dicitur, & narratur in ipsis coadiutorijs, eo impedito, coadiutor pro eo debet seruire. Nihilominus tamen contrarium dicendum

est, nam, quamvis propter illam causam, t & narrationem moueatur Papa ad dandum coadiutorem, tamen non arctat, nec obligat principalem, ut eo utatur, nec prohibet principalem uti iure suo ei alias competente, & præterea nullo iure id prohibetur, & ita tenet Nauar. *d. consil. 2. n. 6.* & sequitur Gonzalez *d. §. 9. a. n. 116.* dicens, quod non debet esse deterioris conditionis ex eo, quod coadiutorem habeat, neque privilegium suum debet illi esse nocivum, & retorqueri in eius damnum, quod ad eius favorem est illi concessum, c. ad Apostolica de regul. l. non eo minus, c. de procurator. c. quod ob gratiam 91. de regul. in 6. Alber. Brunus, de augmento & diminutione, conclus. 6. Puteus *decis. 44. lib. 1.*

64 Vnde etiam potest t principalis gaudere mensibus datis pro quiete, & causa recreationis perinde ac alij, siue coadiutor resideat, siue non, quia in illis non tenetur interesse diuinis, neque per se, neque per alium, ut ibidem dicit Nauar. *d. n. 6.*

65 Quarto dubitatur, t an coadiutori sit assignanda eadem sedes principalis coadiuti, & cum eadem antiquitate? Et quidem in coadiutore Dignitatis habentis certam & signatam sedem, certum & evidens est eandem sedem ei assignandam, cum talem dignitatem representet, & ita practicatur, & sentit Nauar. *d. consil. 2. de clerico agrotante. n. 5.* ubi loquitur de coadiutore dignitatis, quamvis Rota in Salamantina coadiutoria statim alleganda, & cū ea Gonz. *sup. n. 117.* dicant istud consil. Nauar. n. 5. non esse satis tutum.

66 Difficultas est t in coadiutore Canonici, seu portionarii, an sit ei assignanda sedes principalis cum eius antiquitate? an vero ultima inter Canon. si est coadiutor Canonici, & ultima inter portionarios, si est coadiutor portionarii? In qua diffie. Rota in vna Salamantina coadiutoria 25. Iun. 1593. corā D. Penna t tenuit coadiutori Canonici non esse assignandam sedem princip. nempe cū eius antiquitate, sed eū sedere debere ult. loco post oēs Canon. tēpore suæ receptionis, & ingressus in Eccl. qui, licet coadiutor representet personā principalis, & subrogatus debet frui eisdē prærogatiuis, tamē id intelligitur respectu aliorū inferiorū quib. præferri debet, non aut respectu aliorū Canonice, quos præcedere non potest, cū illi propria dignitate, & prærogativa, coadiutor aut aliena tantū præfulgeat, illi sunt veri Canonici, coadiutor vero fictus, & sedes non cōpetit ratione Canonice, sed antiquitatis, ut latius in *decis. infra adducta ad si. n. 134.* Vbi tamē Rota subdit quod licet præcedentia indicarent coadiutori ultimum semper locum post omnes Canonicos assignandum visum fuit ea adaptare ad præfatum suæ receptionis tempus, ut dictum est. Itaq. vult Rota coadiutori Canonici assignandam esse ultimam sedem post oēs Canonicos proprios existentes tempore suæ receptionis, & ingressus, acquirere tamen antiquitatem respectu Canonice post intrantium, & eos præcedere.

69 Vnde etiā in vna Tirafonen. coadiutoria t 8. Nou. 1599. corā eod. D. Penna consueq. Rota resoluit, quod secuta morte coadiuti, coadiutori, qui tunc efficitur verus Canonicus, assignanda est ead. illa sedes, in qua reperiebatur tempore obitus coadiuti, & consueq. præferendus est Canonicis ingressis postquam illi fuerat ea sedes assignata, ut late in *decis. postea adducta ad si. n. 138.* Quod etiam t in eadem coram eod. fuit resolutum 27. Oct. 1600. per doct. Bald. in l. 2. n. 57. ver. sed pone. c. de seruitut. & à qua Romin. Iunij. consil. 230. l. 2. quod, si quis sit in possess. Canonice, vel

71 vel alterius Beneficij, licet vere Canonicus, vel Beneficiarius non sit, si deinde obtineat a Papa gratiam, seu provisione eiusdem Canonicatus, quæ possidebat, non indiget noua possess. vel installatione, sed retinet illam, quā habebat, cū ead. antianitatis, præcedē-
72 tiaz, vel antiquitatis prærogatiua. Sed salua pace tanti tribunalis Rotæ, mihi verius videtur coadiutori Canonici assignandā esse vltimā sedem post oēs Canonicos proprios, etiam post eius receptionē ingressos, nec respectu eorū acquirere, antiquitatem, quāuis eam acquireret respectu aliorū coadiutorum similium postea receptoris, & idem est in coadiutore portionarii respectiue, non. n. æquum videtur, vt coadiutor, qui nō est verus, & proprius Canonicus, sed fictus, & improprius, & qui aliena dignitate fulget, præcedat verum & proprium Canonicum & qui propria fulget dignitate.

73 Nec obstat t̄ quod dicitur in d. decis. Tirafonen. quod iuxta stilum ordinarium si milium gratiarum coadiutori conceduntur omnes prærogatiue coadiutoris competentes ratione Canonicatus, & quod ratione Canonicatus competit primum sedes in infimo gradu, 2. in 2. & sic deinceps, quia respondetur quod prærogatiua ascēdendi non competit ratione Canonicatus, sed ratione antiquitatis, quam non habet coadiutor respectu veri Canonici.

74 Et ita seruatur in hac nostra Ecclesia Abulen. t̄ & credo in aliis, & post hæc ita tenet González, d. glos. 5. p. 9. ex n. 98. allegans d. decis. Salamantin. & adducēs eius rationes, & fundamenta non aduertens, ibi, non ita absolute id resolutū esse, sed vt supra dictum est, n. 68. & n. 114. ait González accedere etiam obseruantia vniuersalem in omnibus Ecclesiis, vbi admittitur, similes coadiutores, maxime in Hispania, nam semper ponuntur in inferiori loco post omnes Canonicos, & ante Portionarios, quæ obseruantia est optima indutorū Apostolicorū interpres, l. si de interpretatione 37. in ff. de leg. l. i. & si alias, l. sed Iulianus 7. §. proinde ff. ad Macedon. Put. decis. 15. n. 3. l. 2. Gutier. conf. 2. n. 10. Rota decis. 571. n. 3. & decis. 503. n. 2. p. 1. diuersor. & quæ alias ipse tradit glo. 9. §. 1. ex n. 39. & §. 2. an. 63. Et conseq. t̄ etiam mihi verius videtur, q̄ secuta morte coadiuti, coadiutori, qui tunc efficitur verus Canonicus, est assignanda vltima sedes, ita, vt eum præcedant Canonici ingressi etiam durante eius coadiutoria, & post eius receptionem, vt etiam seruatur in hac nostra Ecclesia, & credo in aliis, & sequitur Gon. sup. num. 110. dicens clarum

75 esse.

76 Nec obstat, quod dicitur in d. decis. Tiraso. quod t̄ tēpore obitus coadiuti non requiritur pro coadiutore noua collatio, quia nihilominus tunc fit verus Canonicus, & vt talis de nouo intrat. expirat. n. primus tit. coadiutoria, & fit locus 2. tit. Canoniz. Puteus decis. 226. l. 3. n. 11. & 12. vltra quod noua collatio tūc requiritur, si coadiutoria non est expedita in forma gratiosa, sed in forma dignū, vt ex ipsis litteris apparet, & in praxi videmus. Nec obstat prædicta doctrina Bal. & Rimin. quia procedit in eo, qui erat in possess. Canonicatus, tanquam Canon. licet sine legitimo tit. coadiutor aut durante coadiutoria non est in possessione Canon. sed coadiutoria, Cota decis. 397. & Verallus decis. 64. l. 3. in manuscr. de quibus infra n. 90. & posses. quam tunc habebat, continuari non potest, cum esset iuris diuersi, quod expirauit eueniēte successione, & sic mortuo coadiuto, & coadiutore facto vero Canonico, opus est noua possess. seu installatione Canonicatus, vt solet fieri.

Cum ergo t̄ tunc capienda sit noua possessio Canonicatus, & iuxta antiquitatem posses. & reception. sedes cōpetat reg. qui prior, & c. cum cui. de præb. in 6. c. statum. de maior. & obediē. Fel. in rub. cod. tit. n. 2. Caputaq. decis. 357. p. 2. Franch. deci. 138. n. 2. & de ci. 144. p. 1. Naua. conf. 10. de maior. & obedi. & Gonzal. sup. n. 110. planum videtur vlt. sedem illi competere, nec posse præcedere alios Canon. existentes, iam in posses. licet durante illius coadiutoria fuerint ingressi. Nec l. i. & l. sancim. C. de Consulib. li. 12. in d. decis. Tirafonen. allegatæ probant sententiam Rotæ, vt ex ipsis dare constat.

78 Quinto dubitatur, an coadiutor in ingressu t̄ de beat fabricæ soluere quod est consuetum solui per Canonicos de nouo ingressos; Et dicendū est, quod non, quia tunc non ingreditur vt Canonicus, sed vt coadiutor Canonici, sed illum soluere debet secunda morte coadiuti, illoq̄ intrante, vt vero Canonico, maxime cū illa solutio respiciat tempus, quo Canonicus incipit gaudere fructib. Canonicatus, vt dicitur in d. decis.

79 6. dubitatur, an coadiutor possit gaudere, t̄ mensib. datis causa recreationis, & illos consumere sicut principalis? Et breuiter dicendū est posse, ita tamen, quod dies per vnū ipsorū consumpti non possint per alterum assumi, sed quoad ambos remanent consumpti, vt fuit resolutū in d. Salamantina ad 2. & sequitur post hæc Gonzal. l. sup. n. 13. & seq.

Septimo dubitatur, an coadiutor ægrotans, t̄ vel 80 alias legitime impeditus haberi debeat pro præsentī, & lucratur, sicut lucraretur principalis? Et breuiter respond. affirmatiue, vt fuit responsum, & late deductum per Rotam. in d. Salaman. coadiutoria coram eodem D. Penna. 20. Iun. 1594. vt in decis. infra etiam adducenda ad si. n. 135. & seq. post hæc Gonz. sup. n. 15. male tamen allegans, Naua. d. conf. 2. n. 6. de clerico ægrotan.

81 Quod tamen intelligendum videtur, t̄ quando coadiutor erat actu seruienti tēpore superuenientis infirmitatis, seu impedimenti, alias posset dari locus fraudib. in detrimentū seruitii Eccl. videns. n. principalis, qui antea noluerat coadiutorē residere, quod ille erat impeditus, posset tunc velle, quod resideret ad excusandū se à residentia, & ita nullus resideret, t̄ pro quo etiam facit quod dicitur in d. decis. tunc demum coadiutorem, sicut & principalem habendū esse pro præsentī & lucrari ratione infirmitatis, quādo sanus diuinis interesse solebat.

82 Octauo dubitatur, an principalis excommunicato t̄ existente possit coadiutor inferuire & lucrari? In quo dicendū est primo eū posse inferuire, & residere t̄ in Eccl. sicut si non esset excommunicatus principalis, quia non inferuit, nec agit nomine excommunicati, sed nomine proprio, aut nomine Eccl. ex traditis per Innocen. in ca. si de procurator. Compot. tel. in c. si de clerico ægrotan. n. 17. & Oldrad. conf. 44. n. 2. & fuit dictū in d. Salamā. 20. Iun. 1594. quicquid sentiat Gonzal. d. glo. 5. §. 9. n. 128.

83 Secundo dicendū est, si forte coadiutori aliquid t̄ de fructib. seu distributionib. assignatū est pro congrua, seu seruitio, vt aliquādo fit, id sibi posse lucrari non obstat excommunicatione principalis, quæ sibi non alteri debet nocere reg. non debet alteri per alterū iniqua conditio inferri. ff. de reg. iuris & reg. non debet aliquis alterius odio prægruari in 6. cum aliis. & ita fuit resolutum in d. Salamantina coadiutoria, coram eodem D. Penna 9. Iun. 1595.

84 Tercio dicendū est t̄ non posse tunc coadiutorem

lucrari pro coadiuto excommunicato, & ad eius com-
modum, & utilitatem, cum excommunicatus non
lucetur, nec faciat suos fructus Beneficiorum, *c. pa-*
storalis. §. verum de appellat. & dicitur j. 7. p. c. 13. ex n.
90. & ita fuit resolutum, & deductum in d. Salaman.
20. Jun. 1594. vt in decis. posita d. n. sup. & tenet post
hæc González §. n. 123.

87 Nono dubitatur, t an coadiutor habeat vocem
actiuam, & passiuam nō solum in reb. ordinariis, sed
etiam in officiis sede vacante, & prouisionib. Cano-
nicatum? & breuiter respond. affirmatiue, vt appa-
ret ex formula coadiutoria, & fuit resolutum in d.
Salaman. coadiutoria coram eod. D. Penna, 1. Jul.
1591. vt in decis. inf. ponenda ad fi. n. 136.

88 Imo, & si in aliqua coadiutoria diceretur, t qd ha-
bere possit vocem actiuam in Ca. vt vidi in quadam
coadiutoria nostra Eccl. Archidiacon. de Areualo,
& Canon. non propterea excluditur vox passi-
ua, quæ ex aliis verbis venire potest, saltem ex eo,
quod subrogatur loco, & vice coadiuti, quem repræ-
sentat, nec ad id videtur apponi verbum, *actiuam*,
sed potius ad maiorem declarationem, & augmen-
tum, non diminutionem.

89 Decimo dubitatur, tan Canonicus habens coad-
iutorem possit se iuuare Beneficio iubilationis in ea
Ecclesia competenti, ita vt lucetur fructus, & distri-
butiones, etiam si coadiutor non resideat, in quo di-
cendum est cum Rota in d. Tirafonen. coadiutoria
8. Nouemb. 1599. coadiutum non priuari priuilegio
iubilationis iam quæsitæ, non tamen perficere suam
iubilationem per seruitium coadiutoris, nec pri-
uilegium iubilationis coadiuto suffragari, vt latius
in d. decis.

90 Vndecimo dubitatur, t quomodo intelligatur
indultum coadiutori concessum, vt aliquando in li-
teris coadiutoria dici solet, quod gaudeat *reg. de an-*
nali, & de triennali, sicuti coadiutus, in quo dicendū
est cum Rota in vna Placentina Decanatus 31. Ian.
1597. coram D. Penna, quod intelligitur, vt transac-
to ad regulam, *de annali, & triennio* ad *reg. de tri-*
ennali post admissionem ad coadiutoriam, etiam si
non fuerit factus locus successioni, possit gaudere d.
reg. non vero, vt illo non transacto possit gaude-
re annali, aut triennali prædecessoris. Et post
hæc tradit González *sup. num. 118. allegans d. decis.*
Placentin. & secluso indulto coadiutor non gaudet
d. *reg.* quia non possit Beneficium, vt per Cotam,
decis. 397. in Miscellaneis manuscriptis, vbi habetur,
quod in causa Toletana Canonicus de Talavera, 11.
Mart. 1552 coram Verallio, quoad *reg. de annali* fuit
dictum, quod, si non constat de possessione Didaci
coadiutoris post obitum coadiuti per annum, non
sumus in casu *reg. de ratione*, quia viuente coadiuto,
coadiutor non dicitur possidere, idem Verallus *de-*
cis. 64. li. 3. in manuscriptis.

91 Duodecimo dubitatur, t an in Ecclesiis, vbi
sunt iudices adiuncti, iuxta *c. 6. §. 25. de refor. S. Cō-*
cil. Trid. coadiutor delinquens sit puniendus cum il-
lis, sicuti puniretur coadiutus? In quo breuiter di-
cendum videtur, quod, si tempore, quo contra ipsum
proceditur, est in seruitio Ecclesie, seu actu seruici.
debet procedi cum adiunctis per arg. ab æquiparatis

92 & subrogatis, de quo in d. decis. Salmant. Tidque ma-
xime procedit stante clausula in coadiutoria, quod
coadiutor habebat omnes, & singulas prerogatiuas,

93 præminentias, & honores coadiuti. t Si vero tem-
pore, quo contra ipsum proceditur, non est in ser-
uitio Ecclesie, tunc non videtur procedendum cum

adiunctis, quamdiu enim non est in seruitio Ecclesie,
sed extra, non reputatur vti Canonicus, sed vti cleri-
cus priuatus.

Ad istum tamen effectum, vt puniatur t cum ad-
iunctis videtur sufficere, quod esset in seruitio Ec-
clesie tempore quo fuit processum ad aliquem ac-
tum, vt capturam, seu præceptum capture, aut infor-
mationem summariam, vel saltem ad faciendum cap-
put processus contra eum, nam licet postea desinat
deseruire, videtur, cum adiunctis causa prosequenda,
sicut fuit incepta, per id. n. videtur causa præoccupata
ab adiunctis respectu Episcopi, seu eius Vicarij, qui
cum eis incepit procedere.

E contra vero, si coadiutor non erat in t seruitio 95
Ecclesie, cum per Episc. seu eius Vicarium fuit pro-
cessum ad aliquem actum, si tamen ante capturam,
vel citationem contra eum executam sit in seruitio
Eccl. videtur cum adiunctis procedendum esse; non
n. dici potest causa præuenta ab Episcopo, seu eius
Vicario, ad tradita per Mascari. *de probatio. concl. 132.*
seu 1227. *Dec. de electis. l. 1. tom. li. 4. c. 2. 1. & Azueud. in*
l. 10. tit. 13. li. 8. recap. Per capturam tamen, & citatio-
nem t executam dicitur causa præuenta, ita vt, licet 96
postea sit in seruitio Ecclesie, possit nihilominus Ep-
iscopus, seu eius Vicarius causam prosequi sine ad-
iunctis ad l. si quis postea, & l. vbi cepit. ff. de iudic. &
tradita per prædictos.

Decimo tertio dubitatur, an coadiutor, qui t non 97
est in sacris constitutus, sed solum est primæ tonsu-
re, seu minorum ordinum, gaudeat priuilegio fori
stante decreto Concil. Trid. *sess. 23. de refor. c. 6.* de
quo *sup. 2. p. c. 2* Et videtur t dicendum, quod si tanquā
98 talis coadiutor inseruit Eccl. cum clericali habitu, &
tonsura, gaudebit priuilegio fori, ex quo ex mandato,
seu autoritate Papæ Ecclesie inseruit, sicut gau-
det qui alicui Ecclesie ex mandato Episcopi inseruit, si
vero non inseruit Ecclesie, non videtur gaudere,
quia coadiutoria nō est Beneficium Ecclesiasticum,
vt constat, & dicit González d. §. 9. n. 64. & inf. nu-
mer. 122.

Decimo quarto dubitatur, an coadiutor ratione
coadiutorie teneatur deferre habitum t clericalem 99
& tonsuram? si seruit Ecclesie clarum est, quod de-
bet eum portare, non enim potest inferuire Ec-
clesie, nisi cum habitu decenti, & competenti, dif-
ficultas est, an t teneatur eum deferre, licet non in-
seruiat? & dicendum videtur teneri ex *cons. 30. Sixti*
V. de qua infra 7. p. c. 1. n. 15. & præsertim *in. 8.* ex qua
non solum clerici etiam clericali tātum tonsura in-
signiti habentes Beneficium, sed etiam habentes ius
in illo, vel ad illud, debent tonsuram, & habitum cle-
ricalem deferre, sub pœna priuationis ipso facto. Et
habens coadiutoriam, licet non habeat Beneficium,
t habet tamen ius ad illud, Nauar. in c. si quando de 101
rescript. præludio 5. & except. 11. numer. septimo. & di-
ximus *supra capit. tertio huius p. 10. modo.* nec dubitari
potest, quando ad istum effectum, ius istud sit satis
considerabile. Et an coadiutor teneatur t recitare? 102
diximus *sup. 3. p. c. 1. dub. 6. num. 107.* & an possit sacris
ordinari ad tit. coadiutorie? diximus 2. p. c. 5. 4. dub.
ad fin. d. n. 131.

Decimo quinto dubitatur, tan coadiutor seruens 103
pro coadiuto debeat exire de Cap. in quo tractatur
de negotio ipsius coadiuti?

Et videtur debere exire, t nam ipse coadiutus nō 104
poterat interesse Cap. in quo agitur de suo negotio,
seu de re ad eum particulariter spectante iuxta c. 44.
prætorum, vbi Auil. & L34. ti. 6. li. 3. *recopil.* vbi Az-
ueud. &

ued. & Auend. de exeguen. mandatis, lib. 2. c. 23. & Cōcil. Trid. ses. 25. de refo. c. 6. vers. qui si aliquid, ibi. Nec de re ad suum, vel suorum commodum spectante agatur, ergo nec coadiutor cum representet ipsum coadiutū de cuius negotio agitur, & pro eo, & eius nomine interfuit, & det vocem in Capitulo.

105 Nihilominus contrarium verius videtur, & nam vt sup. diximus *dubio* 8. n. 84. coadiutor non agit, nec inferuit nomine coadiuti, licet eum representet, quatenus agit, & inferuit vice & loco illius, sed agit, & inferuit nomine proprio, seu nomine Ecclesiæ, & sic nihil impedit eum interesse, & dare vocem in Capitulo, in quo agitur de negotio coadiuti, vnde videtur, quod posset coadiutor dare suffragium, seu votare in electione præbendæ, quam prætenderet coadiutus, & esset oppositor, & etiam pro eo suffragium dare. Rursus è conuerso, coadiutus bene potest & interesse Capitulo, & dare vocem, seu votum, vbi agitur de negotio coadiutoris, nisi forte agatur de respectante ad ipsam coadiutoriam, quæ particulariter etiam spectet ad ipsum coadiutum.

107 16. Dubitatur, & an coadiutus, & coadiutor ambo possint esse in Ecclesia, vel in seruitio Ecclesiæ, & dicendum est non posse ambo esse in Ecclesia, tanquā Cano. Ambo. n. solū representant vnū Canonicum, non 2. coadiutus, tanquam principalis, & coadiutor, tanquam coadiutor.

108 Nihil vero impedit vnum esse & tanquam Canonicum, vel coadiutorem, & alterum tanquam personam priuatam sine habitu Ecclesiæ etiam in choro. & Rursus nihil impedit vnum esse in Ecclesia, & in seruitio eius, & alterum extra Ecclesiam in negotiis ipsius Ecclesiæ.

110 Decimo septimo dubitatur, & in Ecclesiis, in quibus obtinens dignitatem non præsidet in choro etiam non stante alio antiquiori, nec habet sedem, & vocem in Capitulo, si tamen simul obtinet Canonicatum, præsidet in choro iuxta antiquitatem suæ dignitatis, & etiam in Capitulo in quo habet sedem, & vocem iuxta d. antiquitatem suæ dignitatis, vt in Ecclesia Toletana, an Canonicus proprietarius coadiutor alicuius dignitatis, & vt talis seruans habeat huiusmodi præminentiam?

111 Et videtur, & quod non. cum eius principalis, & coadiutus eam non haberet, ex quo non habet Canonicatum.

112 Nihilominus tamen dicendum est & coadiutorem eam habere, nam, cum sit coadiutor dignitatis, & vt talis seruiat, debet habere præminentiam dignitatis, & cū ex alia parte sit Canon. debet habere præminentias Canonicis, & dignitatibus simul cōpctentes, atque adeo habebit sedem, & dabit vocem in Capitulo, & præsidebit in choro iuxta antiquitatem dignitatis, in qua seruit, vt coadiutor.

113 Nec refert, & quod coadiutus non haberet istam præminentiam, nam, id ex eo est, quod non habet Canonicatum, quem tamen habet coadiutor. Et comprobatur, nam vt supra dictum est *dubio* 8. coadiutor non inferuit, nec agit nomine coadiuti, sed nomine proprio aut Ecclesiæ, & ita consultus respondi.

114 Decimo octauo dubitatur, & an in Ecclesiis, in quibus Canonici lucrantur vestuarium residendo 90. diebus, Canonici vero obtinentes dignitatem illud lucrantur residendo 60. diebus, vt in d. Ecclesia Toletana, canonicus coadiutor alicuius dignitatis lucraretur vestuarium sui Canonicatus residendo 60. diebus tantum?

115 Et quidem in coadiutore canonici & dignitatis

certum est, quod illud lucraretur residendo 60. diebus tantum, quemadmodum principalis cui lucratur.

In casu proposito difficultas est, & ex quo solum habet Canonicatum in titulo, & proprietate. & Nihilominus tamen dicendum est, quod, si inferuit dignitati tanquam coadiutor, lucrabitur vestuarium sui Canon. residendo tantum 60. diebus, nam, cum sit coadiutor dignitatis, debet habere præminentias, & prærogatiuas dignitatibus competentes, vt dictum est, & Quamuis è conuerso, si aliquis obtinens dignitatem in proprietate esset coadiutor Canonici, & vt talis inferuiret, non lucraretur vestuarium d. Canonicatus residendo 60. diebus, sed deberet residere 90. quia non lucratur sibi, sed coadiuto, qui ex persona coadiutoris non debet suam conditionem meliorem facere, nec ratione coadiutorie maius commodum reportare.

Decimo dubitatur, & an Canonicus habens coadiutorem perpetuū cum futura successione possit optare nouam, & pinguiorem Præbendam, prout alii Canonici coadiutore carentes? Quam quæstionē mouet González *glos.* 34. 18. g. nu. 97. & ei respondet cum distinctione, aut futura successio est concessa in gratia coadiutorie, quoad canonicatum, & Præbendam ordinariam illi annexam duntaxat absque illa Præbenda, seu præstimonio, in quo cadit optio, aut est concessa successio etiam quoad istam Præbendam, & præstimonium temporale optatum per coadiutum, in primo casu, inquit, seu potius in secundo, coadiutus optare poterit, cum nulla sit ratio, vel inconueniens, quod obstat, nec gratia coadiutorie, quæ est principaliter ad fauorem illius concessa, vt dixit. d. *glos.* 5. §. 9. n. 83. ex Puteo *decis.* 98. li. 2. & Rota in d. Salamantina coadiutorie 25. Jun. 1593. coram D. Penna, debet illi esse nociua regula, quod ob gratiam lib. 6. in alio vero casu minime, inquit, erit locus optioni, quia, cum coadiutus dimittere non possit dictam Præbendam, seu præstimonium, quod optauerat, ex quo per gratiam coadiutorie est adiudicata coadiutori futuro successor, à quo auferri non potest, & consequenter cessat natura optionis, quæ est vt si ego opto maiorem Præbendam, alius etiā modernior optet illam minorem à me dimissam, sique optionis ordo præuertitur, vt superius dixi n. 15. & si nulla ratio permittit, quod optioni locus sit, & ita seruatur, hæc González. & Cuius resolutio quoad primam, non habet difficultatem, nempe, quod coadiutus possit optare quando futura successio est concessa coadiutori, quoad Præbendam, quam tunc habet coadiutus, seu postea per eum optatam. Imo tūc videbatur, quod ipse coadiutor posset optare pro coadiuto, cuius loco subrogatur; sed cum id pendeat à voluntate coadiuti, verius videtur, quod non possit optare coadiutor, nisi dicatur in coadiutoria, vt forsan dici solet in coadiutoriis Præbendarum, & Beneficiorum Eccl. vbi est ius optandi, vt colligi videtur ex d. decisione Salamantina. 25. Jun. 1593. pro quo facit, quod licet optio possit fieri per Procuratorem, tamē requiritur ad eam speciale mandatum, vel secuta ratificatio. Gemin. n. 5. & Francus, r. 3. in c. si. de consuetud. in. 6. & González d. *glos.* 34. n. 123.

Quoad secundum & vero d. resolutio magnam habet difficultatem ex dictis infra p. 5. ca. 1. ex n. 334. vbi resoluimus, quod habens Præbendam reseruata potest optare aliam, quæ subintrat in locum reseruata, & dimissa remanet libera, & quod quando mutatur titulus in optione, quamuis optatum non sub-

rogetur, nec maneat referuatum loco dimissitamen habens Benef. referuatum potest aliud optare non stante consuetudine particulari, seu obseruantia in contrarium; unde videtur in proposito, quod Canonicus habens coadiutorem cum futura successione absolute & indistincte potest optare maiorem Præbendam quæ subrogatur loco primæ, & in ea intrauit dict. futura successio, quod maxime, & sine difficultate procedit in optione præstimonij, ubi non optantur Præbendæ, sed præstimonija, vt in Ecclesia Cordubensi iuxta dicta d. c. 5. par. n. 456. & etiam ubi mutatur titulus videtur, quod habens coadiutorem possit optare aliud Beneficium, verbi gratia Portionarius Canonicatus, seu dimidius Portionarius portionem integram; & in primo per optionem secundi vacante succedat coadiutor ex futura successione sibi concessa, nisi fuerit consuetudo particularis, seu obseruantia, quod non habens Beneficium liberum non possit optare.

124 Vbi autem optaretur aliud Beneficium non dimisso primo, vt si Canonicus optaret dignitatem retinendam cum Canonicatu iuxta consuetudinem Ecclesiæ, coadiutoria in Canonicatu nullo modo obesset Canonico, quominus posset optare dignitatem, sicut non obesset ei, quominus eam alias assequi posset. Et tunc haberet coadiutorem in vno Beneficio, nempe in Canonicatu, & non in alio, nempe in dignitate, in qua deberet residere non obstante quod coadiutor Canonicatus resideret.

122 Vigesimo dubitatur, an coadiutoria inducat incompatibilitatem cum alio Beneficio incompatibili cum illo, in quo quis est coadiutor? In quo González d. gloss. 5. §. 9. a num. 94. ait, quod, cum coadiutoria perpetua cum futura successione de per se non sit Ecclesiasticum Beneficium, vt tradit P. Grego. Tholo, de benef. c. 11 n. 2. non potest inducere incompatibilitatem, vt audiuit fuisse resolutum in Rota, ac tradit González Mendez Lusitanus li. 4. diuersorum iuris argum. c. 1. n. 8. & per totum, subdens rationem, quia talis coadiutor non tenetur præcise residere, nec ad hoc potest compelli, cum Beneficium non habeat, sed solum tenetur ad causatiuam residentiam, id est, si non resederit, quod non lucrabitur fructus, ac illos propter illius non residentiam amissos coadiutor satisfacere teneatur. Nec per obitum, vel cessionem coadiutoris, sed coadiuti, vacat Beneficium. Puteus decif. 222. lib. 3. nec viuente coadiuto coadiutor dicitur possidere Beneficium. Cota decif. 397. & Veral. 64. lib. 3. in manuscrip. vt supra num. 90. sed illa ratio, quam ex Gonzalo Mendez tradit González, & quod coadiutor non tenetur præcise residere, nec ad hoc potest compelli, sed solum tenetur causatiue, non placet, vt supra dixit i. dubio a n. 56. Vnde, quamuis verum sit, quod coadiutoria non inducit incompatibilitatem, cum non sit beneficium ad effectum, vt per eam vacet beneficium prius obtentum, tamen negari non potest, quin sit incompatibilis, ad effectum retentionis cum beneficio residentiam personalem requirente, si coadiutus vult quod coadiutor resideat, & seruiat pro eo vt debet, nisi forte in coadiutoria caueatur, quod non teneatur dimittere obtentum, nisi eueniente successione coadiutoria, & per assecutionem beneficij incompatibilis videtur cessare, & expirare coadiutoria prius obtenta, cum expiret futura successio, & ius ad benef. ex ea competens, Clem. gratia, de rescrip. vbi D. & dicta infra 11. part. ca. 9. numero 69.

124 Vigesimo primo dubitatur, an coadiutor possit

cedere coadiutoria, etiam inuito coadiuto? in quo González d. gloss. 5. §. 9. n. 131. resoluit, quod potest ei cedere de consensu superioris, etiam inuito coadiuto, Butrius in c. si. n. 15. Imola etiam n. 15. Anania nu. 13. de clerico agrotante, & tradit González Mendez d. li. 4. diuersorum iuris argum. c. 1. 9. nec obstat, inquit González, quod coadiutor sit datus in fauorem coadiuti, vt sup. dixit n. 53. quia id venit in consequentiam, & ideo non attenditur, l. de auctoritate tutoris cum aliis per eum allegatis in gl. 45. §. 1. n. 35.

Addo, quod, cum sit per Papam, seu eius auctoritate coadiutor deputatus, non videtur posse coadiutoria cedere, nisi auctoritate ipsius Papæ inuito coadiuto; quamuis eo consentiente possit illi cedere auctoritate Ordinarij. At futura successione, cum sit mere in eius fauorem, bene poterit coadiutor cedere, & renuntiare absque consensu superioris, & coadiuti iuxta infra dicta 11. p. c. 3. n. 247.

Vigesimo secundo dubitatur, an confessio coadiutoris noceat coadiuto, vel è contra? Et non nocere est decisio Achillis de Grassis. 162. seu 3. de confessis, & sequens, & tradit Mando. de signatura gratia tit. de coadiutoris ad si. vers. confessionem coadiutoris, & nouissime sequitur González d. §. 9. n. 129.

Vigesimo tertio dubitatur, an sententia lata contra vnum coadiutorem, cum futura successione alicuius Beneficiati, illo defuncto, seu renuntiante noceat secundo coadiutori? Et González d. §. 9. n. 92. resoluit non nocere illi non citato, saltem per proclama, & ideo de nouo debere audiri, vt tenuit Rota dec. 239. & 241. p. 3. lib. 3. diuersorum.

Sed istæ decisiones non loquuntur de sententiis latis contra vnum coadiutorem, sed contra coadiuti, vt ex earum tenore colligitur, licet sint vitiosæ quæ non nocent coadiutori incito, & non citato, saltem per proclama iuxta opinionem, quam sequitur Rota, vt per Achillem decif. 135. seu 5. de dolo, & consummac. & seq. & decif. 215. seu 3. de re iudicat. Puteus dec. 92. lib. 3. & decisionem Toletanam iuris decimandi 19. Feb. 1594. coram Illustrissimo Card. Pamphilio infra adductam p. c. 3. n. 148.

Si enim loquerentur illæ decisiones de sententiis latis contra vnum coadiutorem, non requireretur citatio secundi coadiutoris, vt ei præiudicaret; nam, cum tunc non esset talis coadiutor, nullo modo potuit citari, & si sententia lata esset super inuaiditate coadiutoris primi coadiutoris, non posset præiudicare secundo coadiutori, cum esset res inter alios acta, & secunda coadiutoria esset diuersa à prima; si vero esset lata super iuribus, & pertinentiis coadiutoria, & sic super statu coadiutoris, præiudicaret secundo coadiutori, & aliis similibus illius Ecclesiæ coadiutoribus, etiam non citatis iuxta notata in l. impetuum. ff. de statu homin. & in l. sape de re iudicat. Achil. decif. 217. seu 5. de re iudicat. Tiraq. in tract. res inter alios acta limitat. 27. Couarr. pract. cap. 13. numer. 5. cum aliis, per González gloss. 5. §. 1. a nu. 84. & Rota in Calagurritana Beneficij de Nauarr. 20. Iun. 1588. coram Illustrissimo Pamphilio supra relata 3. part. c. 2. num. 11.

Vigesimo quarto, & ultimo dubitatur, an, si tempore datæ coadiutorie coadiutus esset mortuus, successio in ipsa coadiutoria coadiutori concessa locum habeat? & González d. gloss. 5. §. 9. a numer. 53. docet quod coadiutoria perpetua cum futura successione continet in se duplicem gratiam eque principalem distinctam, & separatam, alteram coadiutoria, quæ expirat per obitum coadiuti ad eius fauorem datam, alter-

alteram future successionis, cum primum vacat Beneficium per cessum, vel decessum coadiuti, quæ respicit duntaxat fauorem coadiutoris, puteus dec. 98. lib. 2. & 226. n. 19. l. 3. peregr. dec. 281. li. 2. in manus. & fuit resolutum in vna Bonon. officij portæ palatii de mense Mar. 1565. vnde infert, quod, si coadiutus, seu proprietarius decederet antequam gratia coadiutoria fortiret effectum, vel ipse de d. gratia notitiam haberet, quamuis ista gratia coadiutoria sit extincta per obitum illius, altera tamen gratia futura successionis ad fauorem coadiutoris æque principaliter, & non dependens à prima concessa, firma & salua prorsus permanet, ac effectum habere debet, puteus d. dec. 98. quamuis Mandos. dubitauerit d. i. de coadiutoris versio. coadiutoria habebat, & propterea hodie, inquit González, in literis exprimitur quod sit locus future successionis, etiam si Beneficium actualiter vacet de tempore datæ, nec non adiutur clausula ista. *Ex nunc prout ex tunc, & contra, & si ipse tempore vacationis huiusmodi d. coadiutoris officium exercere non inceperit, aut per illum steterit quominus illud exercuerit, & prefatas literas d. N. coadiuto, aut venerabili fratri nostro Episcopo, & dilectis filiis Capitulo, ac illi, vel illis, ad quem, seu quos forsitan pertinet, non intinuerit, auctoritate nostra conferas, & assignes.* Et sic clare sentit González, quod, licet tempore datæ coadiutoria coadiutus sit mortuus, sit locus future successionis coadiutoris, sed quicquid ipse velit, id non est verum, nam mortuo coadiuto tempore datæ, coadiutoria corrui, & nulla omnino à principio, mortuo enim non datur coadiutor, nec mortuus pro ea supplicat, & consentit, vt alias dicitur infra 11. p. c. 1. n. 65, & consequenter corrui futura successio, quæ ab illa dependet, cum detur illi ratione coadiutoria, & vt coadiutori, nisi forte detur antidata, nempe data antea mortem coadiuti, vt in coadiutoria Decanatus Placentini ad fauorem D. petri paniagua tempore Sixti. V. quauis secus sit vtbi tempore datæ coadiutus viuebat, licet decederet antequam coadiutoria fortiret effectum, & ipse, aut coadiutor de ea notitiam haberet, nam, licet tunc coadiutoria expiraret per obitum illius, tamen à principio tenuit ipsa coadiutoria, seu gratia ipsius, & consequenter valet futura successio, vt in d. decisione putei, & in clausula coadiutoria relatâ.

Nec obstat, quod in literis exprimitur, quod sit locus future successionis, etiam si Beneficium vacet de tempore datæ, nam intelligitur etiam si tunc de iure vacet, quia forte coadiutus possidebat de facto sine legitimo titulo, non vero, si de iure & de facto, vacet, vt ex verbis ipsarum literarum clare constat, vnde etiam si gratia coadiutoria est surreptitia, quia forte ætas, aut infirmitas coadiuti, vel alia causa narrata non est vera, corrui etiam futura successio, de quo vide infra par. quinta capituli. 174.

Restat ponere decisiones Rotæ in causa Salamantina, & Tirafonen, coadiutoria, de quib. supra meminimus, eas allegando quæ sic se habent.

Salamantina coadiutoria 25. Iunij. 1593.

coram D. Penna.

Felicis recordationis Sixtus Papa V. an Do. 1589. D. Anton. de Oquendo Canonico Ecclesie Salamantina coadiutorem perpetuum, & irrevocabilem cum futura successione in Canonicatu de die Io. Baptistam Polanco, hoc tenore verborum. *Nec non omnes, & singulas prerogativas preeminencias, & honores in eisdem choro, altari, Capitulo, & processibus, nec non actibus Ca-*

pitularibus, ita intra, quam extra ipsam Ecclesiam Salamantinam, quos prefatus Antonius ratione Canonici, & Præbende habet, & si præsens adesset, haberet, ipse Ioan. habeat, cum vigore Apostolici rescripti super dicta coadiutoria gratia expediti, & presentati, venerabile Capitulum Ecclesie Salamantina prædictum Ioannem Baptistam in possessionem officij coadiutoris legitime immisisset, & dum absente D. Antonio Ioannes in Ecclesia resedisset, inter ipsum, & Capitulum orta sunt sequentes dubitationes, de quibus Rota tribunal consulentes eius decreto, & sententia parere promiserant. Prima, an Ioanni coadiutori assignanda foret sedes D. Antonio. c. antiquitate prædicti Anton. Canonici? nam, cum hanc sedem prætenderet sibi assignandam Ioannes, Capitulum existimabat ei deberi ultimam sedem inter omnes Canonicos, & magis antiquam inter omnes Portionarios. Altera dubitatio erat, utrum Ioannes coadiutor posset dies gratia petere, & consumere? nam, cum Concilium Trident. Ecclesie Salamantina constitutiones quolibet anno indulgeant Canonicis tres menses recreationis, quibus ab onere residendi liberantur, prætendebat coadiutor, se isto bene frui, contra vero Capitulum sentiebat. Tertia, nunquid coadiutore egrotante carceralato, vel aliquo alio legitimo impedimento detento, haberi deberet pro presenti & perinde foret computandus, & lucraretur Ecclesie emolumenta, sicut computaretur, & lucraretur Ant. Canonicus proprietarius, & verus? Quarta erat, an existente Ant. Canonico proprietario, & vero excommunicato posset tunc inferuire, & lucrari Ioannes coadiutor? Quinta, & ultima erat, an Ioannes coadiutor posset habere vocem adiuam, & passivam in Capitulo tam in rebus Ordinariis, quam in officij sede Episcopali vacante, & in iurisdictione de la V. aldobla, quam Capitulum Salamantinum exercet, & in ferendis suffragiis in promissionibus Canonicatum ad Capitulum pertinentium? Causa itaque per me posita die 10. Marty Domini dissentientibus non potuit capi resolutio, sed ordinaverunt, quod in singulis positionibus discuterentur duo tantum dubia. Vnde proposita iterum causa sub die 29. Iunij super duobus primis dubiis, quantum ad primum censuerunt Ioanni coadiutori non esse assignandam sedem Ant. cui datus fuerat coadiutor, sed eum sedere ultimo loco post omnes Canonicos tempore sua receptionis, & ingressus in Ecclesia, quilibet coadiutor, & subrogatus frui debeat eisdem prerogativis, quibus fruitur ille, in cuius locum subrogatur. Item eum, & qui iniuriarum. ff. si quis cautionib. l. filia sue §. Titia ff. de condit. & demonstr. l. in duobus. §. 1. ff. de iureiurando. id intelligitur respectu aliorum inferiorum, quibus præferri quidem debet: non autem respectu aliorum Canonicorum parium ipsi coadiuto, quos præcedere non potest, cum illi propria dignitate, & prerogativa, coadiutor autem aliena tantum præfulgeat, nec dubium sit eos, qui propria auctoritatis lumine fulgent, illis præferri qui aliena luce cornuscant, aut vices aliorum gerunt, Purpur. in l. 1. ff. de offic. eius cui mandata nu. 63. versic. & quoad ceteros Decius in cap. sane. li. 2. n. 12. de offic. deleg. versic. & habito respectu, & versic. & resoluendo omnia supradicta, Iacob de Nigris in rep. d. l. 1. num. 14. Alciar. resp. 199. num. 336. Menoch. cōf. 51. num. 24. lib. 1. supradictis addebatur, qui coadiutor vivente coadiuto dicitur datus in gratiam ipsius coadiuti, Puteus dec. 98. lib. 2. & 226. lib. 3. & ideo coadiutor vocatur etiam Canonicus fictus, & consequenter non debet præferri veris Canonicis, cum verum ficto præferri debeat cap. fraternitatis de frigidis, & malefic. cap. cum venerabilis de relig. domib. vnde prudent.

ter Gemin. consultiu Canonicos veros fidei esse preferendos consil. 138. n. 1. in fi. & num. seq. Rebus. in praxi tit. de rescrip. etiam perinde valere num. 30. quamquam enim in hac materia regula eradi solet, inspiciendum esse formam rescripti concessionis coadiutorie, lo. And. in cap. consultatio de clerico egrotante, nu. 8. & 9. & in coadiutoria diceretur, quod Ioannes haberet omnes prerogativas Ant. competentes, qua verba sua latitudine indicare videbatur coadiutori deberi quacumque Ant. iure proprio debebatur, nihilominus Domini considerabant illa restringi per alia verba in rescripto apposita, videlicet ratione Canonatus, ex his enim apparebat in gratia fieri distinctionem inter illa, que competeant ratione Canonatus, & ratione antiquitatis, unde, cum sedes non competat ratione Canonis, sed ratione antiquitatis, ratione autem antiquitatis non posset competere Io. coadiutori sedes illa quam pretendebat, ideo merito ei erat deneganda, & eo magis ita erat dicendum, quia ista coadiutoria sunt odiosa & exorbitantes a iure communi. Mohed. decil. 338. alias 10. de privileg. Nec huic resolutioni obstant illa verba, que paulo post sequebantur iuxta ipsius Antonii iurium, & receptionis antiquitatem, quia proxime antecedentia demonstrabant illa referri ad ius optandi, quando eueniente casu vacationis alicuius Præbende locus fieret optioni maioris, & pinguioris. Ex iis dicebant Domini non esse satis tutum consilium secundum venerabilis D. Nauarri, num. 5. de clerico egrotante, nam ex dispositione iuris communis coadiutor non debet præcedere Canonicos antiquiores capstatuimus de maiestate, & obedientia gloss. in cap. si. verbi antiquiores de consuetud. lib. 6. Mohed. deci. 262. & licet præcedentia indicarent Ioanni ultimam semper locum post omnes Canonicos assignandum, visum fuit ea optare ad præfatum suæ receptionis tempus, ut dictum est. Ad secundam dubitationem Domini conformiter responderunt Ioannem posse consumere dies gratia, quia respectu temporis concessi a Concilio, & Ecclesie Salamantine constitutionibus, censuerunt habere locum argumentum desumptum a subrogatione, seu equiparatione non obstante inconuenienti per Capitulum commemorato, quod si coadiutor haberet tres menses, etiam Antonius posset alios tres sibi assumere, & sic cultus diuinus, & seruitium Ecclesie eluderetur, quia cessabat ex eo, quod quando unus ipsorum visus esset beneficio dicti temporis, tunc alter non posset eodem beneficio perfrui, nec sibi aliud trimestre applicare.

In eadem coram eodem 20. Iunij 1594.

¹²⁵ De Iunij 1593. & quia ista causa consensu ambarum partium proponebatur exera Rotam fuerunt decisa dubia, ut apparet ex decisione tunc facta, deinde causa fuit commissa in Rota, & in hac positione obieci Dominis declarandas duas alias difficultates, tertiam, an coadiutore egrotante, carcerato, vel aliquo alio legitimo impedimento de iure haberi deberet pro presenti, & perinde foret computandus, & lucraretur Ecclesie emolumenta, sicut lucraretur, & computaretur Canonicus propriarius, & verus? Et quartam, utrum existente Antonio Canonico proprietario, & vero excommunicato, posset tunc inseruire, & lucrari Ioannes coadiutor? Ad tertiam Domini aff. respondentes pronuntiauerunt coadiutore egrotante, vel alias legitime impedito, lucrari coadiutorem, cum enim forma coadiutorie sit consideranda, Innoc. & Ioan. And. in cap. si. n. 9. de clerico egrotante. vbi etiam Anchor. n. 13. & Imola n. 12. & Ioann. Baptista Polanco esset datus coadiutor Ant. tam in spiritualibus, quam temporalibus cum plena, libera, & omnimoda po-

testate, consequens erat, ut posset coadiutor quæ potest coadiutoris cui de elec. lib. 6. Oldrad. consil. 44. numero. 2. sed coadiutor infirmus, vel corporaliter impeditus poterat lucrari distributiones quotidianas, quas sanus lucrabatur, si presens esset cap. vn. de clericis non residen. li. 6. vbi Gemin. in §. qui vero notab. 1. & Prob. ad Monach. n. 13. & Abb. cap. 1. nu. 7. de clerico egrotante. & Conar. lib. 3. var. cap. 13. num. 8. igitur idem statuendum erat respectu coadiutoris, qui ex forma coadiutorie in omnibus, & per omnia coadiutorem representabat cum in eius locum esset subrogatus. I. si cum t. qui iniuriarum. ff. si quis cautionib. hoc tamē dicebant Domini intelligendum quando sanus diuini interesse solebat ita, ut infirmus fuisset immediata causa non interessendi. lo. And. Caber. & Abb. in cap. ad audientiam. de clericis non residen. Abb. d. cap. 1. nu. 6. Conar. loco citato, idemque constituendum in impeditis quolibet corporaliter impedito censuerunt in d. c. vn. de clericis non residen. lib. 6. Archid. & lo. And. & Anchor. nota. 6. & Gemin. d. §. qui vero num. 5. & Francus. nu. 4. & Prob. ad Monach. nu. 20. & nominatim de iniuste incarcerato tenuit Prob. ad Monach. nu. 22. & Conar. supra, & Paris. consil. 102. nu. 4. lib. 4. neque supradictis refragabatur, quod, cum Antonius coadiutor esset sanus corpore & mente, tunc coadiutore egrotante, aut legitimo impedimento de iure, Ecclesie foret deseruiendum per Antonium, quoniam forma coadiutorie tollebat difficultatem, nam Papa dederat coadiutorem Antonio sue non potens, sue inseruire nolenti. Quod dicebatur de fitione, quod ideo infirmus lucratur distributiones, quia fingitur residere, & propterea fitionem non habere locum, vbi non est equitas, Bart. in l. si is, qui pro emptore. n. 2. de vsucapio, Verallus decil. 298. nu. 9. p. 2. ab hac vero facti specie procul equitatem abesse, quæ suadere non poterat ut coadiutor infirmus, vel carceratus reputaretur presens ad effectum, ut coadiutor sanus, quoniam non inseruiret Ecclesie, lucraretur, respondebant istam non esse iurisdictionem, sed infirmitatis, aut alterius legitimi impedimenti excusationem dict. cap. vn. ibi, ex emptis illis, & c. i. de cleric. egrotante. ibi, ægritudo sua, ceterum autem in cap. de cetero de clericis non residen. qui ex aduerso ponderabatur, non loquitur de infirmo, sed de sano, & in seruitio Episcopi existente, qui propterea Ecclesie inseruire censetur, quod a themate proposito longe distabat. Ad quartam difficultatem negatiue fuit responsum. Antonio scilicet coadiuto excommunicato, non lucrari coadiutorem pro eo, cum enim in litteris coadiutorie diceretur, quod inseruire deberet coadiutor pro coadiutore, & pro ipso coadiuto lucrari, consequebatur, ut hoc privilegium intelligeretur competere coadiuto, dummodo esset habilis, & capax, excommunicatum autem non lucrari fructus, aut emolumenta Beneficiorum, explorati iuris est cap. Pastoralis. §. verum de appellat. Rota decisio. 8. numer. 10. de sententia excom. in antiquis, Putius 180. lib. 1. & qui non potest propter excommunicationem per se aliquod agere, neque poterit per alium ad suam utilitatem, ut notant omnes in cap. fin. vbi Imola numer. 19. de Procuratoribus & satis esset indecorum, ut alieni propter de mer. et communione fidelium, & suffragiis Ecclesie, per hanc viam de patrimonio Ecclesie, cui non obedirent, alerentur, capit. commissa de elect. lib. 6. Bald. in capit. 1. secunda lectura de iudicis numer. 12. quibus non obstabat, quod coadiutor non ageret, nec inseruiret nomine excommunicati, sed nomine proprio, aut nomine Ecclesie ex radatis per Innoc. in cap. si. de Procurator. Oldra. consil. 44. Compostellanus in capit. si. nu. 17. de clerico egrotante, quoniam

quoniam lunc. hoc tantum affirmat, excommunicationem coadiutori non nocere coadiutori, ne suo, vel Ecclesie nomine agere possit, ac non censet eum quicquam posse lucrari ad commodum, & utilitatem coadiuti excommunicati, quem sua demerita ab ipsius commodi participatione merito excluderunt.

In eadem coram eod. D. Penna 1.

Iulij 1594.

¹⁶ Ad ultimam difficultatem, & in ordine quintam in hac causa decidendam, an Ioannes coadiutor posset habere vocem actiuam, & passiuam in Capitulum in rebus ordinariis, quam in officio, sede Episcopali v. cante, & in iurisdictione de la Valdobbia, quam capitulum Salamantinum exercet, in ferendis suffragiis in prouisionibus Canonicatum ad Capitulum pertinentium? Domini responderunt in ipsa potissimum formula coadiutoria, in qua D. Ioannes Baptista Polancus fuerat datus coadiutor Antonio cum plena, & libera, & omnimoda facultate, & potestate, & ut haberet stallum in choro, & vocem in Capitulo, & omnes, & singulas prerogatiuas, & honores intra, & extra Ecclesiam Salamantinam tanquam ipsius Ecclesie Canonicus, cum enim, ut dictum fuit in decisione facta die 20. Iunii, & verba coadiutoria sunt attendenda, supradicta erant adeo late patentes, ut censendum foret coadiutori, ea omnia fuisse concessa, quae coadiuto competebant cap. is cui de electione lib. 6. Oldra. conf. 44. numer. 2. de voce actiua & passiva, dubitari non poterat, cum coadiutoria stallum in choro, & vocem in Capitulo indistincte concederet. l. i. §. generaliter. ff. de leg. praestand. denique clausula, omnia, & singula, in coadiutoria posita operabatur, ut coadiutor posset ea omnia agere, & exercere, quae poterat coadiutus, gloss. in c. i. vers. officium. de clerico aegrotante lib. 6. ad vero, quod dicebatur, verba coadiutoria recipere interpretationem a iure communi, quo in ipso non potest coadiutor quaecumque competunt coadiuto, Oldrad. conf. 44. num. 3. Anch. de inola in cap. si. de clerico aegrotante, Domini dixerunt procedere, quando verba essent dubia, & ambigua, secus autem esse, cum ex verbis clavis, ut in casu proposito, apparet coadiutori ea omnia fuisse concessa, quae aliis Canonicis competebant.

¹⁷ In eadem coram eod. 9. Iun. 1595. fuit resolutum coadiutorem lucrari omnes fructus sibi praefignatos, etiam coadiuto excommunicato.

Tirafonen. coadiutoria 8. Nouemb. 1599.
coram D. Penna.

¹⁸ Cum in decisionibus factis coram me in causa Salamantina coadiutoria anno 1593. constituta essent aliquot conclusiones, quibus dirimebantur contentiones, nedum super praecedentia, sed super aliis etiam rebus & articulis orta, illarum occasione in Ecclesia Tirafonen. inter coadiutores & alios Canonicos excitatae fuerunt nonnullae dubitationes, quas, cum desiderarent Rota iudicio terminari me proponente, & pro utraque parte aduocatis scribentibus, & informantibus super singulis, Rota ita respondendum censuit. In causa Salamantina decisum fuerat Canonico coadiutori assignandam esse ultimam loco sedem post omnes Canonicos tempore suae receptionis, & ingressus in Ecclesia, & quia huius conclusionis occasione in Ecclesia Tirafonen. fuerat dubitatum, an secunda morte coadiuti, coadiutori, qui tunc efficitur verus Canonicus, & qui ex consuetudine illius Ecclesiae in in-

gressu tenetur soluere certum quid, dum capit possessionem Canonici, iure proprio sit assignanda ultima sedes, ita ut Canonici, qui ingressi fuerunt in Ecclesiam durante coadiutoria tanquam magis antiqui veniant preferendi. Ad hanc primam dubitationem Domini conformiter responderunt, coadiutori assignandam eandem illam sedem, in qua reperiebatur tempore obitus coadiuti, & consequenter preferendum Canonici, qui ingressi fuerat postea quam illi fuerat ea sedes assignata. i. quia iuxta stilum ordinarii similium gratiarum coadiutori ceduntur omnes prerogatiuae coadiuto competentes ratione Canoniciatus, sed ratione Canoniciatus competit primo sedes in infimo gradu, secundo in secundo, & sic deinceps, ut habetur in decis. Salamantina, consequenter ergo coadiutori debet competere illa sedes, in qua reperiebatur tempore obitus coadiuti, alias enim non haberet prerogatiuas coadiuto competentes ratione Canoniciatus. Secundo quia absurdum esset coadiutorem, qui fuerat prelatus alius Canonici post ipsum receptis ratione antiquitatis, post obitum coadiuti compelli iterum ad ultimum, seu infimum locum descendere. Tertio, quia tempore obitus coadiuti non requiritur pro coadiutore noua collatio, cum absque aliquo ministerio gratia coadiutoria ex primo iure sibi concessa effectuetur, cum Papa in istis coadiutoris ex nunc, prout ex tunc faciat collationem, ut fuit dictum coram me in causa Celagurritana Canoniciatus die prima Iulij 1592. quamobrem coadiutori dicitur quatuor ius ad rem in Canonatu, quod eueniente vacatione efficitur ius plenum, consequenter itaque ratione antiquitatis, & receptionis debet retinere suam sedem cap. primo de maioritate, & obedientia, & fuit dictum in causa Vicer. praesentia die 22. 1578. coram bone memorie Doct. Giffio. Postremo hac eadem sententia satis videbatur iuris auctoritate munita in l. i. & in l. Sancimus. C. de consulib. lib. 11. cum alijs traditis per Cassareum Catalogo gloriae mundi par. 10. consideratione 34. neque obstat, quod post mortem coadiuti exprimeret primus titulus coadiutoria, & videretur factus locus secundo titulo Canonie, & consequenter coadiutori, tanquam tunc effecto Canonico, assignandam ultimam sedem, quia respondebatur difficultatem cessare ex forma coadiutoriae, nam, cum Papa concedat coadiutori omnes prerogatiuas ratione Canoniciatus coadiuto competentes, inter quas una est, ut habeas ultimam sedem, & paulatim ascendat, ideo ei est assignanda sedes, in qua reperitur tempore obitus coadiuti, postremo non obstat, quod de consuetudine Ecclesiae Canonici pro ingressu teneatur certum quid soluere, & quod coadiutores id soluebant secuta morte coadiuti, quia dicebatur ex hoc non inferri ad sedem, cum ista solutio respiceret tempus, quo Canonicus incipit gaudere fructibus Canoniciatus. Ad secundam dubitationem, an, si coadiutus fuerit exemptus a residentia per inubilationem, posset se innuere huiusmodi exemptione, dum habet coadiutorem, ut faciat fructus, distributiones, & alia emolumenta sua, etiam si coadiuter non resideat? Domini responderunt primo coadiutum non priuari privilegio inubilationis iam quasita, secundo dixerunt privilegium inubilationis non suffragari coadiutori, tertio asseruerunt coadiutum non perficere suam inubilationem per seruitium coadiutoris. Ratio primi fuit, quia coadiutoria non adimit coadiuto iura, & privilegia aliunde sibi competentia, nec receptionem coadiutoris post acquisitam exemptionem beneficio inubilationis coadiuto debere prauidicare. Alexand. consil. 193. num. 11. vers. in contrarium est veritas l. b. 2. item quia privilegium acquisitum per inubilationem est facultatiuum, nam sicut, si vellet, posset coadiutus non obstan-

te coadiutoria personaliter inferuire, & nihilominus non amitteret privilegium, similiter non amittit privilegium feruendo per coadiutorem: cum enim hoc privilegium inuilationis detur ob seruitium iam praestitum, non est coadiuto auferendum ex eo, quod per coadiutorem possit in futurum inferuire. Ratio secundi fuit, quia per coadiutoriam non communicatur coadiutori privilegium aliunde competens coadiuto, quale est privilegium acquisitum per inuilationem, Quod si competeret, sequeretur absurdum

ut coadiutor non teneretur inferuire, quod videtur directio contra finem, ob quem datur coadiutor. Ratio tertijs fuit, quia cum privilegium inuilationis acquiratur ex seruitio personali, cuius ratione solet concedi, non potest seruitium personale coadiutoris conferre hoc coadiuto.

Idem fuit in eadem resolutum, & quo ad 1. dubium coram eodem 27. Octo. 1600. per doctrinam Baldi in l. 2. num. 57. vers. sed pone cap. de seruitutibus & aqua. Rimin. Iun. consil. 230. lib. 2.

QVINTA PARS, DE HIS, AD QVOS SPECTAT DISPO- SITIO, ET PROVISIO BE- NEFICIORVM.

CAPVT I.

De Papa.

SVMMARIA.

NTER eos, qui de Beneficijs prouidere possunt primum locum obtinet Papa, ad quem libera, & plena dispositio Beneficiorum pertinet. n. 1.

Papa potest sine causa clericum suo priuare Beneficio. numer. secundo cum seq. contra relatos. n. 7.

Beneficia sunt instituta de iure positivo, & quod sint titulus perpetuus est de iure positivo, quod non est intelligendum respectu Principis, nec ligat Papam, qui potest iuri positivo derogare etiam sine causa a num. 3. usque ad 8.

Papa potest prouidere de omnibus beneficijs, & concurrere cum quolibet Ordinario, & Ordinarius Ordinarij, & orbis, num. 8. & inter eos est locus praerogationi etiam in mensibus Ordinarij, a n. 9. & idem est in Legato. n. 13.

An idem sit in sex mensibus alternatiua habentis decretum irritans, num. 14. cum sequentibus. resoluitur idem esse, & illud decretum irritans non obstat prouisioni Apostolicae, & adducuntur resolutiones Rota, & numer. 29. refertur & reprobat sententia Gonzalez contraria.

Menses alternatiua non sunt seruati, nam ea solum remouet obstaculum reservationis, a num. 22. & ponuntur resolutiones Rota.

Decretum irritans non ligat Papam, nisi dicatur, etiam per nos, contra aliquos quorum sententia procedit in decreto in iure posito, a num. 25. cum seqq.

Clausula decreti irritantis in alternatiua non est posita respectu Papae, seu Ordinarij, vel verius respectu inferiorum, num. 30.

Etiam prouisioni Papa in forma dignum, seu commissaria non obstat decretum irritans alternatiua, licet se-

cus in executoribus seu delegatis datus circa Beneficia incerta, num. 30.

Si Papa praerogationem in prouisione alicuius Beneficij, cuius Pralatus est Cardinalis, & habet indultum, an eius prouisio preferenda sit stante decreto irritans. indultus, in quo dicitur, etiam per nos, num. 32. cum seqq. resoluitur indultum non intrare, nisi in Beneficijs reseruatis.

Effectus Cardinalis ordinarij collatoris nulli menses sunt seruati, numer. trigesimo quarto etiam in Beneficijs spectantibus ad prouisionem Pralati, & Capituli simul, numer. 35. ubi ponitur decisio Rota, & numer. 36.

Prouisi de beneficijs in quocunque mense vacan. a Cardinali ordinario collatore habente indultum non tenentur expedire nonam prouisionem ratione indulti, num. 37. & 39.

Decisio Puti 2. de Prebend. qua in contrarium videtur, loquitur de prouiso vigore indulti concessi Cardinali non ordinario collatori, num. 38.

Si Papa praerogationem in prouisione alicuius Beneficij reseruati Cardinalem ordinarium collatorem habentem indultum cum decreto irritans dicente, etiam per nos, non valet prouisio nisi derogetur indulto, num. 40.

Non potest dici derogari d. indulto Cardinalis per clausulam seu si venerabili fratri Episcopo, &c. numer. 41.

Subrogatione indultorum Cardinalium concessorum non censetur derogatum indulto Cardinalis ordinarij, sed extraordinarij collatoris, num. 42.

Inter Papam, & ordinarium est locus praerogationi, nisi prouiso a Papa obstat regula de verisimili, tunc enim eius prouisio non valet, num. 43.

Regula de verisimili solum habet locum in vacatione per obitum, numer. 44. & onus probandi non incumbit impetranti, sed danti de regula supposito, quod impetrans probauerit obitum praecessisse, numer. 45. & debet probare concludenter de non verisimili nouitia, num. 46.

Regula de verisimili non habet locum in Ordinario, & Legato